

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

SPĒLE AR IEZĪMĒTĀM KĀRTĪM

Saruna ar juristu **Klementiju Rancānu**

DDD: Šogad būs gan Eiropas Parlamenta vēlēšanas, gan Saeimas vēlēšanas. Droši vien daļa cilvēku cer, ka šī būs iespēja kaut ko mainīt uzlabu. Vai, jūsuprāt, šādas cerības attaisnosies?

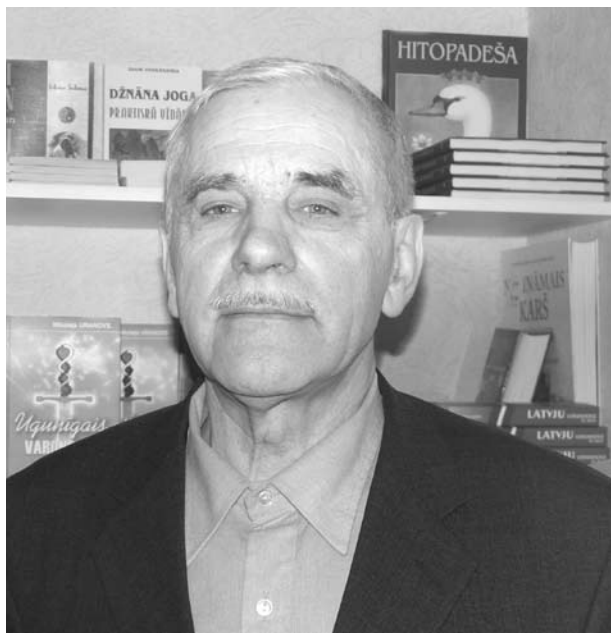
Klementijs Rancāns: Šobrīd ar vēlēšanu palīdzību absolūti neko nevar mainīt. Diemžēl.

DDD: Kāpēc tik pesimistiski?

arī tad ne pilnībā.

DDD: Ko jūs domājat ar vārdu “sistēma”?

K.R.: Sistēma ir nauda, sistēma ir īpašumi, sistēma ir vara. Valsti galvenokārt vada nomenklatūra. Likumus gan apstiprina Saeima, taču neviens tos neprot ne izlasīt, ne izvērtēt. Esmu bijis iesaistīts vairāku likumu izvērtēšanā, tādēļ varu teikt, ka likumi stājas spē-

“Cilvēki domā, ka vara pieder augstākajām valsts amatpersonām, taču tā tas nav. Pat valsts vadītāji daudzreiz ir bezspēcīgi, jo pakļaujas “elitārajam klubam”.”

K.R.: Pirmkārt, valstī darbojas sistēma, kas nepieļaus pārmaiņas sev nevēlamā virzienā. Ja likvidētu partiju monopoli un varētu ievēlēt deputātus individuālas atlases kārtībā, tad vismaz daļēji būtu iespējams kaut ko mainīt uz labu, taču

kā tādi, kādus tos sagatavo nomenklatūra.

Viens no pēdējiem negatīvajiem piemēriem ir likums “Par dzīvojamo telpu īri”, kuru tautā sauc vienkārši par “Īres likumu”. Šis likums jau uz Saeimu tika nosūtīts necilvēciskā

redakcijā, tas ir, pieļaujot masveida cilvēku izmešanu uz ielas. Vai tad tas nepierāda, ka ierēdniecība, nomenklatūra nemaz neuztraucas par cilvēkiem?!

Tādēļ arī tik pārliecināti apgalvoju, ka sistēma darbojas savās interesēs, un to

pārvarēt ir ārkārtīgi grūti – es teiktu, pat neiespējami. Visticamāk, ka ir jāpāriet vēl vismaz piecdesmit gadiem, lai kaut kas pēc būtības mainītos.

Turpinājums 4. lpp.

Šajā numurā lasiet!

CEĻVEDIS UZ EIROPAS
SAVIENĪBAS KLOĀKU

→ 3. lpp.

KO VARAM GAIDĪT
NO EIROPAS
SAVIENĪBAS?

→ 3. lpp.

ZĀĻU DEFICĪTS
PRĒT NEZĀLĒM

→ 6. lpp.

RUNA IR PAR
DVĒSELES
PĀRDOŠANU

Saruna ar Lauksaimnieku organizāciju sadarbības padomes valdes priekšsēdētāju vietnieku ES jautājumos, Latvijas biškopības biedrības vadītāju **Armandu Krauzi**

→ 7. lpp.

PERVERSIJU LEGALIZĀCIJAS TEHNOLOĢIJA

“Nikomēds”

www.infoagentura.wordpress.com

Pirmavots:

www.pietiek.com

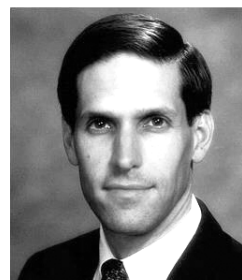
Informācijas telpu lielajos medijos pārņēmušie streipi, cihanovičas, kažokas un citi perversiju atbalstītāji mums gandrīz vai ik dienas stāsta, ka visa progresīvā cilvēce pavisam dabiskā veidā esot pieņēmusi geju subkultūru, viņu tiesības stāties laulībā, adoptēt bērnus un izplatīt savas seksuālās orientācijas propagandu skolās un pat bērnudārzos. Mums

Amerikāņu sociologs Džozefs Overtons (Joseph P. Overton (1960-2003)) aprakstīja tehnoloģiju, ar kuru soli pa solim var mainīt sabiedrības attieksmi pret tās pamatprincipiem [t.s. “Overtona logs”] – vairāku pakāpju sociālo izmaiņu modelis sabiedrībā kategoriski nepieņemamu parādību normalizācijai un praktiskai ieviešanai. Viņš atklāj, kā pilnīgi nepieņemamas idejas tiek izvilktas no visnīcināmākās kloākas, nomazgātas un tad iestrādātas tiesību aktos.

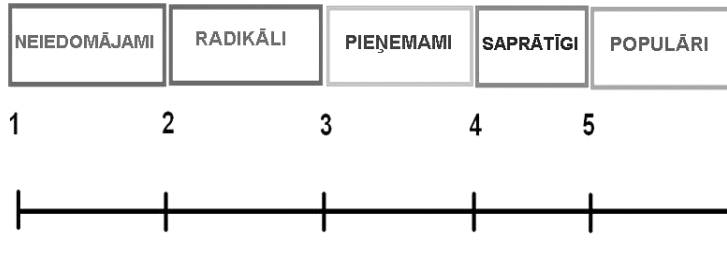
Tā ir nevis vienkārša smadzeņu skalošana, bet izsmalcinātāka tehnoloģija. Efektīvu un iedarbīgu

pat nepamanot. Bet cilvēku sabiedrību iznīcināšanā šādas tehnoloģijas var būt efektīvākas par kodollādiņu.

Overtons rāda, ka sabiedrībā katrai idejai vai problēmai ir tā sauktais iespēju logs. Tas ietver sevī tādu politisko ideju loku, kurā tās uzskatāmas par pieņemamām, pamatojoties uz pašreizējo sabiedrības viedokli un attieksmi, kas politiķiem stingri jāievēro, lai tos nevainotu pārmērīgā radikālismā un ekstrēmismā. Loga pārbīde notiek, nevis mainoties politiķu idejām, bet gan tad, kad idejas jau ir mainījušas sabiedrību, kura balso par šiem politiķiem.

Džozefs Overtons

Overtona logs

vairāku pakāpju sociālo izmaiņu modelis sabiedrībā kategoriski nepieņemamu parādību normalizācijai un praktiskai ieviešanai

“Overtons atklāj, kā pilnīgi nepieņemamas idejas tiek izvilktas no visnīcināmākās kloākas, nomazgātas un tad iestrādātas tiesību aktos.”

stāsta, ka tas viss pieder pie lietu dabiskās gaitas. Mums melo.

to padara konsekventā un sistemātiskā tās piemērošana, ļaužu vairumam to

PIRMAIS POSMS – “No neiedomājamā uz radikālo”

Mērķis: noņemt parādībai apspriešanas tabu, paust parādību pēc iespējas plašākam cilvēku lo-

kam, diskusijas par parādību pārvērst par parastu lietu, tad piešķirt šīm diskusijām svarīgumu. Ar šo nolūku parādību ievēro informācijas laukā kā izaicinoši radikālu. Tas piesaista uzmanību. Diskusijas par tēmu kļūst organizētas – kā vēra ņemama problē-

ma sabiedriskos un akadēmiskos forumos.

OTRAIS POSMS – “No radikālā uz pieņemamo”

Mērķis: jēdzienu aizstāšana, nomainot emocionāli

nepieņemamus terminus uz emocionāli neitrāliem. Šajā posmā tiek ieviesti jauni jēdzieni, kuri apzīmē parādības tādas citas puses, kuras sabiedrības apziņā vairs neraisa sašutuma uzplūdus.

Turpinājums 2. lpp.

PERVERSIJU LEGALIZĀCIJAS TEHNOLOĢIJA

Turpinājums no 1. lpp.

TREŠAIS POSMS – “No pieņemamā uz saprātīgo”

Mērķis: ieviest ideju par apskatāmās parādības dabiskumu. Tiek izmantoti gan zinātniski, gan pseidozinātniski fakti un skaidrojumi, kas parādībai klāt piezīmē it kā dabisku raksturu. Šis ir lūzuma posms, kad absolūti margināla parādība kļūst sabiedrībai saprotama. Parādības adepti parasti ir tie, kas savai pašrealizācijai meklē oriģinālas formas.

CETURTAIS POSMS – “No saprātīgā uz populāro”

Mērķis: masu apziņā ieviest domu par parādības it kā esošu izplatību sabiedrībā. Asociēt parādību ar konkrētām populārām personām, kuras izraisa patīkamu iespaidu.

PIEKTAIS POSMS – “No populārā uz politisko”

Mērķis: parādība kļūst par politiski svarīgu jautājumu. Parādības noraidījums nu ir cilvēktiesību pārkāpums. Tiek ieviesta negatīva attieksme pret jebkādu parādības nosodījumu. Nepaklausīgo savaldīšanai tiek izveidoti jauni krimināllikuma panti.

Tādējādi, īstenojot pēc kārtas piecus informācijas tehnoloģijas ziņā visai vienkāršus soļus, kāda sociāli bīstama parādība var tikt sabiedrības acīs pārveidota par normālu, būtiski nepieciešamu un ar likumu aizsargājamu.

Šādā veidā Rietumos tika legalizēts homoseksuālisms un viendzimuma laulības. Uzskatāmības pēc šajā shēmā varētu modulēt arī ko citu. **Nesim ko pilnīgi neiedomājamo – kanibālismu** un ideju legalizēt “cilvēku tiesības” apēst vienam otru. Pietiekami šaušalīgs piemērs.

stadijā, ko saskaņā ar Overtona teoriju sauc par “Neiespējamo” [neiedomājamo]. Tagad modelēsim, kā “Neiespējamais” tiktu īstenots, izejot caur visām iespēju loga stadijām.

Kanibālisma tēma sabiedrībā joprojām ir bezgala pretīga un absolūti nepieņemama. Šo tēmu pagaidām neapspriež presē, tā ir neiedomājama, absurda un pilnīgi tabuizēta. Tātad – pirmā Overtona loga kustībai jābūt kanibālisma tēmas pārvietošanai no neiedomājamas uz radikālu.

Mums taču ir vārda brīvība. Nu, kāpēc tad nepaņemam runāt par kanibālismu? Zinātnieki var runāt par visu – zinātniekiem nekas nav tabu, tie pēta visu. Un, ja tā, tad var, piemēram, sasaukt etnoloģijas simpoziju par tēmu “Polinēzijas cilšu eksotiskie rituāli”. Apsprieš tēmas vēsturi, iegūt faktus un autoritātīvus zinātniskus ziņojumus par kanibālismu.

Lūk, par kanibālismu, izrādās, var parunāt un nepārkāpt zinātniskā loka robežas.

Vienlaicīgi ar zinātnisko diskusiju uzrodas radikālie kanibāli, kurus noteikti pamana plašsaziņas līdzekļos un sociālajos tīklos. Tie tad ir “sliktie kanibāli”, kuriem pretnostāda citu biedu – galēji neiecietīgos, “kuri aicina sadedzināt sartos tos, kas nav tādi kā viņi”.

Overtona logs ir pārvietots. Nodrošināta pāreja no bezkompromisa negatīvas attieksmes pret jau nedaudz pozitīvāku. Raisās sarunas – ko par cilvēka gaļas ēšanu domā britu zinātnieki, ko pagaidām vēl par deģenerātiem dēvētie radikāli.

Pirmā etapa mērķi – noņemt tabu un piesaistīt plašāku auditoriju – ir sasniegti.

Nākamais Overtona loga solis virza kanibālisma tēmu no radikālās jomas uz iespējamības zonu.

Šajā posmā turpinās zinātnieku sacītā citēšana. Nedrīkst taču novērsties no zinībām. Tie, kuri atsaikās apsprieš šo parādību, tiek nodēvēti par fanātiķiem un liekuļiem.

Un, **nosodot fanātismu, šai parādībai jāpiešķir elegants un zinātnisks nosaukums** – antropofāģija. Kanibālisms nu vairs nepastāv.

Bet arī šo terminu drīz atzīs par aizvainojošu un nomainīs.

Jaunu nosaukumu

konstruēšanas mērķis ir nošķirt problēmas būtību no tās nosaukuma, atraut vārda formu no satura, nogriezt ideoloģiskajiem pretiniekiem mēli. Kanibālisms vispirms tiek pārsaukts par antropofāģiju, tad par antropofiliju. Līdzīgi kā noziedznieki nomaina uzvārdus un pases.

Līdztekus spēlei ar nosaukumiem notiek precedentu – vēsturisku, mitoloģisku, aktuālu vai vienkārši izdomātu – meklēšana:

- “Atcerieties leģendu par sevi ziedojošo māti, kura dzirdēja savus izslāpušos bērnus ar savām asinīm?”

- “Seno dievu vēsture, kur visi ēda visus – tāda romiešu uztverē bija lietu kārtība.”

- “Nu, bet mums tuvāk esošajiem kristiešiem ar antropofiliju viss ok, tie joprojām rituāli dzer sava Dieva asinis un ēd tā miesu.”

- “Pirms spāņu konkistoru iebrukuma Amerikā pastāvēja veselas antropofilu civilizācijas ar bagātu kultūru.”

Galvenais mērķis šajā posmā – vismaz daļēji pasargāt cilvēkējājus no kriminālvajāšanas. Vismaz attiecībā uz kādu vēsturisku posmu.

Pēc tam, kad radies kāds legitimizācijas precedents, ir iespējams pārvietot Overtona logu no pieņemamā uz saprātīgo:

- “Vēlme ēst cilvēkus ir ģenētiski noteikta cilvēka dabā”;

- “Dažreiz nākas cilvēku apēst, ja ir pārliecinoši iemesli”;

- “Ir cilvēki, kuri vēlas, lai tos apēd”;

- “Aizliegtais auglis vienmēr ir salds”;

- “Brīvam cilvēkam ir tiesības izlemt, ko viņš ēd”;

- “Neslēpiet informāciju un ļaujiet katram saprast, kas viņš ir – antropofils vai antropofobs”;

- “Vai tad antropofilija nodara kādu kaitējumu?”

Sabiedrības apziņā tiek mākslīgi radīts “ciņas lauks” par šo problēmu. Abās pusēs parādās bīdējoši tēli – kanibālisma radikālie atbalstītāji un radikālie pretinieki.

Reālos pretiniekus – normālos cilvēkus, kuri nevēlas būt vienaldzīgi pret šo problēmu, – mēģina identificēt kā radikālus nīdējus. Tos iztēlo par radikāliem psihopātiem, agresīviem fašistiem, kanibālu nīdējiem, kas aicina likvidēt visus antropofilus, ebrejus, komunistus un nēģerus.

Šādā scenārijā tie, kas sauc sevi par antropofiliem, paliek it kā pa vidu, “prāta teritorijā”, kur ar lielu patosu, ar “veselo saprātu un cilvēcību” nosoda visu veidu radikālos ekstrēmistus.

“Zinātnieki” un žurnā-

listi šajā posmā pauž, ka cilvēki visā to vēsturē reizēm ēdot viens otru, un tas esot jauki. Tagad antropofili tēmu var pārnēst “No saprātīgā uz populāro”. Overtona logs virzās tālāk.

Antropofilija iekļūst masu medijos, ziņās un tolkšovos. Cilvēkus ēd filmās un dziesmās.

- “Vai jūs zināt, ka slavenais komponists X ir antropofils?”

- “Un tas labi pazīstamais rakstnieks Y visu mūžu bijis antropofils un par to pat ticis vajāts”;

- “Starp citu, kā jums patīk Lady Gagas klips “Eat me, baby”?”;

- “Tie ir radoši cilvēki. Nu, apēda savu sievu, nu un tad?”;

- “Viņi patiesi mīl savus upurus. Apēst – tas nozīmē mīlestību!”

- “Antropofiliem ir paaugstināts IQ, un viņi ievēro stingru morāli”;

- “Antropofili ir paši cietuši, viņus dzīve ir piespiedusi”;

- “Antropofili ir tik izglītoti”;

- “Atpakaļrāpulīgajiem antropofilu nīdējiem nav nekādas tiesības ložnāt pa svešām ēdienkartēm”;

- “Mēs jums pastāstīsim traģisku mīlas stāstu! Viņš gribēja viņu apēst! Un viņa gribēja tikt apēsta! Kas gan mēs esam, lai viņus nosodītu? Varbūt tā ir mīlestība? Kas jūs tādi esat, lai stātos ceļā mīlestībai?!”

Overtona loga piektais posms. Sākas likumdošanas akts sagatavošana. Lobiju grupas konsolidējas un iznāk gaismā. Tiek publicētas viltotas aptaujas, kas rāda, ka liela tautas daļa it kā atbalsta kanibālisma legalizāciju. Sabiedrības apziņā ieviesta jauna dogma: “Aizliegts aizliegt ēst cilvēku gaļu”. Nepakļāvīgajiem draud kriminālatbildība par “naida runu” un citiem “naida noziegumiem”.

Sabiedrība ir salauzta. Tās dzīvīgākā daļa vēl kaut kā pretosies. Bet kopumā sabiedrība jau ir samierinājusies ar savu sakāvi. Likumi ir pieņemti, cilvēciskas esamības

“Tā mēs Overtona logos varam iemodelēt jebkādu riebeklību un preteklību. Tas nebūs daudz sarežģītāk kā paspēlēties ar grāmatu “Izkrāso pats”.”

normas sagrautas un pārveidotas.

Tā mēs Overtona logos varam iemodelēt jebkādu riebeklību un preteklību. Tas nebūs daudz sarežģītāk kā paspēlēties ar grāmatu “Izkrāso pats”. Vispār lietderīga nodarbe, kas rosina pārskatīt t.s. “tolerances” dehumanizējošās dogmas, stiprināt imunitāti, iepazīt ienaidnieku un laikus sagatavoties uzbrukumiem. Tēmu izvēle ir milzīga – pedofilija, zoofilija, incests, nekrofilija, bērnu eitanāzija utt. Erotiski orientēto deviāciju jeb parafiliju saīsinātu uzskaiti var apskatīt internetā – Vikipēdijā: http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_paraphilias

Bet kur tad vēl neskaitāmais daudzums cita veida briesmu! Pastāv taču grupas, kas uzskata, ka pilnībā jāznīcina baltā rase. Radikālu feministu kopas kliec par vīriešu iznīcināšanu. Radikālu environmentālistu grupējumi aicina iznīcināt visu cilvēci kā “planētas parazītu”. Radikālie zoocentristi brēc pēc cilvēktiesībām dzīvniekiem. Un tā tālāk. Būtu tikai pietiekoši daudz līdzekļu, un tās lietas sāktos [un tās noteikti sāksies, ja šos nenormālos slimniekus kāds neapturēs; pēc homoseksuālisma normalizācijas sekos citu perversiju legalizācija, kam savukārt sekos slepkavību un visdažādāko sadisma formu legalizācija].

Šķiet, ka šobrīd vistuvāk esam gaidāmajam pedofilijas uzbrukumam, kas jau ir iemājojis Overtona pirmajā logā. Lūk, materiāli no kādās konferences:

- “Pedofilus sabiedrība nedodīgi stigmatizē un demonizē”.

- “Mums nav nepieciešams iejaukties vai kavēt mūsu bērna seksualitāti.”

- “Bērni ir spējīgi piekrist seksam ar pieaugušo.”

- “Pieaugušo vēlme nodarboties ar seksu ar bērniem ir normatīva.”

- “Sabiedrībā ir jāpaliek individuālā brīvība. ...Mums ir ļoti morālistiska sabiedrība, tas nav savienojams ar brīvību.”

- “Pedofiliem ir mīlestības un romantikas jūtas pret bērniem, tāpat kā pieaugušiem heteroseksuāļiem un homoseksuāļiem ir romantiskas jūtas vienam pret otru.”

- “Pedofilu vairums ir maigi un racionāli.”

(Interneta avots: <http://www.dakotavoices.com/2011/08/time-to-normalize-pedophilia-first-hand-report-on-b4u-act-conference/>)

Cilvēki, esiet modri! [Un gatavojieties bezkompromisa cīņai uz dzīvību un nāvi ar šiem perversantiem, jo šādā sabiedrībā neizdzīvos neviens kaut cik normāls cilvēks, un šādu pretekļu pārņemta sabiedrība galā iznīcinās pati sevi. Ļoti rūgti maldās tie, kuri domā, ka šīs parādības uz viņiem neattiecas, un ka viņi personiski varēs “maliņā” “atsēdēties” un ka šis modernais sociālais mēris viņus neskar. Tas jau skar visus strauji pieaugošu ekonomisko krīžu, sociālās nevienlīdzības, pārvaldes institūtu un ierēdņu savu funkciju nepildīšanas, korupcijas, cinisma un patvaļas izskatā (jo sabiedrību jau tagad pārvalda šāda veida morālie kropli) un, pieņemoties sabiedrības perversiācijai spēkā, tas skars katru ar jo lielāku spēku un ar jo mazākiem izņēmumiem. Nelīdzēs te vairs ne katra personīgie līdzekļi, prestižs, sakari, dienesta stāvoklis, elitārums – šie slimie un amorālie pretekļi, iegūstot drošu teikšanu, aizslaucīs un iznīcinās visu normālo.]

CELVEDIS UZ EIROPAS SAVIENĪBAS KLOĀKU

Šā gada 4. februārī Eiropas Parlaments pieņēma perversiju sludinātājas Ulrikes Lunačekas skandalozo rezolūciju "Par Eiropas Savienības celvedu homofobijas un ar dzimumidentitāti saistītas diskriminācijas apkarošanai". Tagad Eiropas Komisijai būs jāizstrādā vadlīnijas, lai visās dalībvalstīs, arī Latvijā, tiktu atzītas dažādas seksuālās perversijas. Šis vajaprāts ir sācies pavisam oficiāli!

Starp citu, jau šobrīd Latvijā Sabiedrības integrācijas fonds, kas ir Ministru kabineta pārraudzībā, atbalsta jauniešiem domātu interneta mājas lapu, kurā bērni un pusaudži tiek mudināti brīvi izvēlēties veselās četras seksuālās "orientācijas", it īpaši homoseksualitāti, un neuzskatīt, ka vienīgās normālās seksuālās attiecības ir iespējamās tikai starp vīrieti un sievieti.

4. februāra balsojums pierāda mums jau zināmo – Eiropas Parlamentā sēž indivīdi ar *piepīdarotām* smadzenēm, jo par rezolūciju, kuru ar sajūsmu uzņem arī Latvijas pederasti, lesbietes, biseksuāļi un tamlīdzīgi slimi cilvēki, nobalsoja vairākums Eiropas Parlamenta deputātu. Starp degradēto vairākumu, kurš nobalsoja "par" Lunačekas murgiem, bija arī Latvijas depu-

tāti: Sandra Kalniete ("Vienotība"), Krišjānis Kariņš ("Vienotība") un Alfrēds Rubiks ("Saskaņas Centrs").

Veselā saprātā, lai balsotu "pret" perversiju izplatītāju "tiesībām", pietika Robertam Zilem ("Nacionālā apvienība"), Inesei Vaiderei ("Vienotība") un Kārlim Šadurskim ("Vienotība").

Ivars Godmanis aturējās (nobijās parādīt savu nostāju), bet balsojumā nepiedalījās Tatjana Ždanoka un Aleksandrs Mirskis.

Jau rezolūcijas nosaukums liecina, ka tas ir celvedis, tikai uz kuriem šis ceļš aizvedis? Visticamāk

uz kloāku, par ko aizvien vairāk pārvēršas Eiropas Savienība.

Laikraksta "DDD" redakcija ar interesi izlasīja kāda mācītāja personīgo viedokli par pieņemtās rezolūcijas virzību un tās iespējamo ietekmi. Viņš ļoti precīzi ir izskaidrojis jeb iztulkojis Eiropas Parlamenta pieņemto rezolūciju – lūk, ko patiesībā paredz seksuālās deviantes Lunačekas izplānotais un EP deputātu vairākuma atbalstītais "celvedis":

"Eiropai jāmaca mūsu bērni homoseksualitātē ar dažādām izglītības programmām.

Komisijai (kas nav ne mediķi, ne psihologi) jā-

izdara spiediens uz mediķiem un psihologiem, lai slimību izņem no slimību kataloga. Tas nozīmē divas lietas. Pirmkārt, dzimumidentitātes traucējumi tiks pielīdzināti veselīgam stāvoklim. Otrkārt, tiks likti šķēršļi šo traucējumu novēršanai pat tiem, kas to vēlas.

Latvijai īpaši jāatbalsta dažādi homoseksuāļu pasākumi. Latvija nedrīkst aizliegt izplatīt homoseksualismu.

Homoseksualisma ierobežošana jāuzskata par Eiropas pamatvērtību pārkāpumu. Tie, kas ieblīst pret homoseksualismu, jāsoda kā kriminālnoziedznieki."

VĒSTULE

Cien. "DDD" redakcija!

Jūsu veidotā avīze man ir kā skābeklis, kā medikaments, gaismā, kā saule. Ar nepacietību gaidu katru tās numuru un izlasu visus rakstus, ikvienu vārdu, jo tie man dod spēku dzīvot. Tiek atspoguļota mūsu dzīves šodienas realitāte. Visi raksti ir reāli, patiesi. Kā vienmēr patik Aivara Gardas teiktais rakstā "Jauno Pasauli gaidot" – katrs vārds ir savā istajā vietā!

Nikolajs Rērihs cilvēkus, kuri iet pret patiesību, ir nosaucis par "samazgām, ne cilvēkiem". Tieši šādu "samazgu" dēļ arī visu vēlēšanu (gan Saeimas, gan pašvaldību) rezultāti ir tādi, kādi tie ir.

Ar cieņu,
G. Bērziņa, Jēkabpili

CIK ILGI PIEĻAUT TO VĒL DRĪKST?

Viss dabā harmonijā kopā likts,
Vien cilvēks šķiro, kas tam labs, kas slikts.
Un idejas, kā visu pārveidot, tam prātā dzimst.
Bet zaudē līdzsvaru tad pasaule un postā grimst.

Ne visus labumus priekš sevis vien tik raust,
Bij' cilvēkam daudz lielāks uzdevums,
ko varenāku jaust –

Kā rokrokā ar dabu pilnveidoties, augt,
Nevis šo visu harmoniju jaukt.

Ak, cilvēk, atmesties no apmātības savas –
Nav jādzenas pēc bagātības, varas, slavas!
Tie ir trīs perēkļi, kas visas sērgas dzemdē,
Kas visu dzīvo pasaulē šai postā gremdē.

Pēc bagātības, varas, slavas sacenšanās gars
Un nežēlīgas konkurences visu noteicošais svars –
Kā briesmoņi tie cilvēku ved peklē baigā,
Kur nepazīst cits citu ne vairs vaigu vaigā.

Bez mīlestības, labestības cilvēks svešs
viens otram kļūst,

Nav grūti konkurentu nost no ceļa grūst.
Un cilvēks savās alkās kāres dzīts
Vairs neapjēdz, kas pašapmāns, kas kaut kas īsts.

Pa visu pasauli šī sērga izplatīta tiek,
Vairs cilvēks nedzīvo, kā sirds tam liek.
Un zemes, tautas ļaunos karos izpostītas nīkst.
Cik ilgi pieļaut to vēl drīkst?

Daija

KO VARAM GAIDĪT NO EIROPAS SAVIENĪBAS?

Vilnis Eisters

Pietiek padoties nolemtībai – nolemtības sajūtai, depresijai, kuru noziedzīgi izmanto mūsu ienaidnieki, pseidosabiedrotie un viltīgie "draugi". Nevienš nekad nav nācis uz mūsu zemi dot vai palīdzēt, bet nodot, izlaupīt, sagrābt, melot un cilvēces "cēlo mērķu" vārdā mūs iznīcināt. PIETIEK mums, ka mēs esam maza tauta!

Latviešu skaits nav liels, bet DIEVS mums ir devis *ekskluzivitāti*! Mums vēsturē bieži ir ticis izņēmuma stāvoklis. Mēs vienmēr un visur esam bijuši labākie: labākie karavīri, diemžēl arī svešās armijās; labākie darba darītāji, diemžēl arī

iebrucējiem pakalpiņi un vergi. Iebrucēji mūs slavē, tikai ar vienu noteikumu: lai tev, latvieti, nebūtu sava valsts, zeme, valoda, tradīcijas, nacionālais pašlepnums. Ja vēlies to, ko vēlas visas citas tautas, tu esi *ekstrēmists*. Laiks pašiem sevi paslavēt un izrauties no depresijas!

Kā latviešiem ir radusies šī nolemtības sajūta? Pavisam vienkārši – uz mūsu Dieva atvēlēto zemi bieži lien kaprači. Lien kā malumednieki pēc ekskluzīva medījuma. Ielūkosimies pērnajā gadsimtā. 1905. gadā latviešus slepkavoja vācu baroni ienaidnieki, pseidosabiedrotie un viltīgie "draugi". Nevienš nekad nav nācis uz mūsu zemi dot vai palīdzēt, bet nodot, izlaupīt, sagrābt, melot un cilvēces "cēlo mērķu" vārdā mūs iznīcināt. PIETIEK mums, ka mēs esam maza tauta!

Latviešu skaits nav liels, bet DIEVS mums ir devis *ekskluzivitāti*! Mums vēsturē bieži ir ticis izņēmuma stāvoklis. Mēs vienmēr un visur esam bijuši labākie: labākie karavīri, diemžēl arī svešās armijās; labākie darba darītāji, diemžēl arī

ka savās vietās, lai atkal "cēlo mērķu" vārdā saglabātu tiesības turpināt latviešu tautas likvidāciju, tagad jau sadarbibā ar ES un dažādiem "stratēģiskiem partneriem"...

Šiem tandēma ļautiņiem vienlīdzība, internacionālisms, demokrātija nav nekā cits kā savu privilēģiju, lielkrievu šovinisma un cionisma maskēšana. Tāda ir latviešu tautas kapraču psiholoģija. Viņu prasības faktiski ir tas pats, kas nāves spriedums latviešu tautai.

Izrādās, ka latviešu tauta, kas jau agonē nāves sprieduma ēnā, vēl ir daudzām bendēm parādā. Piemēram, ebreji pieprasa kompensācijas par žīdu īpašumiem, ko nacionalizēja "sarkanais marksisms", kura procesā daudzi ebreji paši piedalījās. Miljardiem latu par neiedotiem *prihvatizācijas* sertifikātiem, par neizmaksātām pensijām, kas esot nopelnītas ar līdzdalību deportācijās,

okupācijas noziegumos, par zaudētiem pabalstiem "atbrīvotāju-okupantu armijas pārstāvjiem", par režīma sargsuņu nebarošanu, par ešelonu apsardzi, kad latvieši par brīvu tika aizvesti "ekskursijā" uz Sibīriju, par integrāciju padomju okupantu sabiedrībā... par lodēm, kuras tika iztērētas Maslenkos, Litenē, un par barošanu GULAGā... Par šo visu un vēl daudz par ko latvietim nu ir jāmaksā ragā!

Mūsu tautai kapu zvānus zvanīja gan Maskavā, gan Berlīnē, gan Teherānā un Jaltā. Vai šodien nezvana BRISELĒ? Vai tad tur tiek apturēta licence latviešu, lietuviešu, igauņu tautu slepkavošanai, kuru izsniedza ASV, Lielbritānija un citi "sabiedrotie"?

Ieskatīsimies vēsturē. Pirmie Baltijas okupāciju par "pareizu" atzina Zviedrija. Taču tas vēl nav viss. Daudzas valstis, kuras tagad ir it kā Latvijas sabiedrotās, vairākus gadus pēc okupācijas nozieguma, to atzīstot par "normālu", naski nokārtoja pretenzijas uz bijušajiem īpašumiem Baltijā, par to noslēdzot līgumus ar

noziedznieku – okupantu PSRS. Zviedrija to izdarīja 1941. gada 30. maijā, šodien zviedru bankas pārvērš latviešus par saviem dzimcilvēkiem, izmāna par grašiem mūsu mežus, lai veidotu pensiju fondu

BAGĀTĪBU – zemi. Iznīcina mūsu tradicionālo dzīves veidu, pat pārtikas produktus sagandē! Ārzemju bankas ir kā skaisti noformēti lombardi, kuros tiek iekļātas daudzu latviešu dzīvības.

"Man nav saprotams, kādam juceklim ir jābūt galvā, lai rastos vēl jautājums: būt vai nebūt DDD?!"

zviedru paaudzei, kas no deva mūs izslepkavošanai. Norvēģija šādu līgumu noslēdza 1959. gadā. Dānija līdzīgu "piekrišanas līgumu" noslēdza 1964. gada 27. februārī, Nīderlande – 1967. gada 20. oktobrī, Lielbritānija – 1968. gada 5. janvārī.

Neredzu, ka kāda valsts censtos atlīdzināt latviešu tautai par savu nodevīgo ricību. Sen ir zināms fakts: kas nodevis vienreiz, nodos atkārtoti! Uz šiem latviešu tautas nodevējiem arī cer "apbīzotie" okupanti. Eiropas Savienība ar vergturu noteikumiem piespiež latviešus par grašiem pārdot savu vienīgo dzīvības telpu – LATVIJAS NACIONĀLO

Cik ilgi mācīsimies? Man nav saprotams, kādam juceklim ir jābūt galvā, lai rastos vēl jautājums: būt vai nebūt DDD?! Šis ir individuālās saglabāšanās un LATVIEŠU DZĪVĪBAS JAUTĀJUMS! Svarīgi, lai katrs latvietis identificētu sevi ar Latviju – tas ir mūsu tautas SPĒKA AVOTS! Ja EIROPAS SAVIENĪBA aizver acis uz to, ka tiek iznīcināta viena no viedākajām tautām, ar unikālu kultūrmantojumu, tiek pārkāpta Ženēvas konvencija, netiek veikts DDD process, tad – ko gan varam gaidīt no šīs savienības?! Protams, tikai latviešu tautas iznīcību. **Varbūt tomēr nepadosimies?!!**

SPĒLE AR IEZĪMĒTĀM KĀRTĪM

Turpinājums no 1. lpp.

“ELITĀRĀ KLUBĪŅĀ” PĀRVALDĪBA

Klementijs Rancāns: Manuprāt, Latvija ir izlaupīta un sagrābta. Vara atrodas atsevišķu personu rokās, un tautai, kuras domas iespaido melīgi mediji, nav nekādu iespēju. Tai nav naudas, un arī

likums ļauj īstenoties un darboties šādai sistēmai. Es pastāvošo kārtību drīzāk sauktu par vēlēšanu afēru, ko uzrauga sistēma – naudas un īpašumu vara.

Cilvēki domā, ka vara pieder augstākajām valsts amatpersonām, taču tā tas nav. Pat valsts vadītāji daudzreiz ir bezspēcīgi, jo pakļaujas “elitārajam klubam”.

“Var izsvītrot kaut vai visus līdz pēdējam, bet šī partija “tiek iekšā”, par to ir nobalsots.”

vairums masu saziņas līdzekļu nav latviešu tautas pusē. Paskatieties, kas notiek – krievu piketi un saieti televīzijā tiek rādīti dienu dienā, bet latviešu rīkotās akcijas praktiski nerāda.

DDD: Jūsaprāt, kādēļ?

K.R.: Tādēļ, lai mēs domātu, ka latviešiem viss ir kārtībā. Taču patiesībā tā taču nav – nekas nav kārtībā! Es pats esmu rīkojis vairākas akcijas, bet nevienam tām nerādīja nedz televīzijā, nedz arī pieminēja radio.

DDD: Jūs sacījāt, ka, lai manītos sistēma, ir jāpaiet vēl vismaz piecdesmit gadiem. Godīgu vēlēšanu trūkumu Latvijā varētu atgriezt ar ilgajiem okupācijas gadiem, bet, vai jūs tiešām domājat, ka, piemēram, Amerikā, kas sevi ir pasludinājusi par “demokrātijas meku”, vēlēšanas ir godīgas? Vai pasaulē vispār ir kāda valsts, kur ir godīgas vēlēšanas?

K.R.: Laikam jau nav. Es gan neesmu rūpīgi pētījis un iedziļinājis citu valstu pieredzi, taču uz-

SISTĒMAS MĒRĶIS – SAJAUKT CILVĒKU PRĀTUS

DDD: Jūsu teikto nevar uzskatīt par īpaši labām ziņām. Ko tad jūs atbildētu tiem, kuri vēl cer un mūdiņa dibināt partiju, lai piedalītos Saeimas vēlēšanās un kaut ko mainītu valstī? Kāda bija jūsu paša pieredze, startējot Saeimas vēlēšanās kā Pensionāru un senioru partijas deputāta kandidātam?

Klementijs Rancāns: Jā, biju Pensionāru un senioru partijas deputāta kandidāts. Mums sarakstā bija septiņi profesori, pieci zinātnieki, doktori – mums bija tāds sastāvs, ka varējām pilnībā pārņemt varu valstī, taču...

DDD: Jums nebija sadarbība ar “elitāro klubīnu”, kas vada vēlēšanu teātri, skaita balsis un sadala vietas Saeimā?

K.R.: Jā, mums nebija sadarbības. Nebija naudas, mums pat nedeja iespēju

nauda, tad “lielā” partija, ja naudas nav, tad “mazā”.

DDD: Bez naudas galvenā pazīme, manuprāt, ir arī paklausība sistēmai, kuras ietvaros var būt gan “pozīcija”, gan “opozīcija”, bet reālu pretestību izrādīt, tas ir, iet pret pašu sistēmu nedrīkst.

K.R.: Lai kaut ko patiesi mainītu, pēc manām domām, ir jāsāk ar izmaiņām Saeimas vēlēšanu likumā, kur šobrīd ir ļoti daudz aplamību.

Manuprāt, cilvēku prāts jau iespēja likt “plusus” un “mīnusos” jeb svītrot. Ne reizi vien dzirdēts, ka vēlētie kandidāti mērķtiecīgi izsvītrot, domādami, ka šādi mazina iespēju kādam politiskajam spēkam tikt pie varas. Taču tas ir aplami, jo pat tad, ja visus kandidātus izsvītrotu, tik un tā šis biļetens tiek uztverts kā balsojums “par” konkrēto partiju. Var izsvītrot kaut vai visus līdz pēdējam, bet šī partija “tiek iekšā”, par to ir nobalsots.

Es uzskatu, ja sistēma būtu godīga, tad likums noteiktu, ka gadījumā, ja partijai ir pieci procenti svītrotumu, tā vispār neiekļūst Saeimā, tas pats attiecas arī uz kandidātiem. Kamēr tas tā nav, šī svīturošana un “plusu” likšana cilvēkus iemidzina. “Plusi” un “mīnusi” varētu būt lietojami tikai partijas iekšienē, kad izvirza deputātu kandidātus.

Vēlēšanu afēras sastāvdaļa ir arī iedzīvotāju reģistra ieviešana balsošanai tikai savā iecirknī, jo tas liedz piedalīties vēlēšanās aptuveni trīsdesmit procentiem vēlētajiem, kuri dzīvo vienā vietā un/vai strādā citā, tāpēc vēlēšanu dienā nevar, vai arī viņiem ir grūti ierasties iecirknī. Turklāt, ja ir gatavs saraksts, tad var viegli viltot parakstu un neatnākušo balsotāju biļetenu samest ar atzīmi par vajadzīgām personām un vajadzīgām partijām. Parakstus sarakstā var viltot, jo pat ekspertīze bieži vien nevar identificēt parakstītāju.

DDD: Būtibā jau arī elektroniski “saskaitīt” neesošus biļetenus nav problēma. Tie tāpat tiek drīz iznīcināti...

K.R.: Jā, biļeteni tiek iznīcināti.

BEZ DEKOLO- NIZĀCIJAS NEBŪS PĀRMAIŅU

Klementijs Rancāns: Es jau pieminēju huligānismu – dalījumu “lielajās” un “mazajās” partijās. Visi noteikti ir dzirdējuši pirms vēlēšanām aicinājumus nebalsot par tā saucamajām “mazajām” partijām.

Šāds ieteikums tiek pamatots ar to, ka, balsojot par “mazajām” partijām, vēlētie balsi tiek pieskaitīti kādai “lielajai” partijai.

Piemēram, es nobalsoju par “mazo” partiju, bet manu balsi atdod Ušakovam. Mīlais Dievs, uz kāda pamata! Es taču neesmu balsojis par viņu! Tas ir Satversmes un manu tiesību pārkāpums – pilnīga manu tiesību diskriminācija.

DDD: Vai tas, jūsuprāt, nav lielisks manipulācijas ierocis?

K.R.: Mans viedoklis ir tāds – iekams nepanāksim 1926. gada Vēlēšanu likumu atjaunošanu referendumā, tikmēr vēlēšanas būs tikai afēra un cilvēku mānīšana. Ja tā saucamās “mazās” partijas apvienotos, nepiedalītos vēlēšanās, bet savus līdzekļus novirzītu uz referendumu, tad, uzskatu, pārmaiņas būtu. 1926. gada likums ir gatavs, izstrādāts, tam nevarētu “piekassities”, un to var atjaunot un ieviest pilnā apjomā.

DDD: Taisnīgs vēlēšanu likums varētu daudz ko mainīt, bet ne visu. Lielākā problēma ir tā, ka vēlēt var arī naturalizēti kolonisti un okupanti, kuru intereses nebūt nav latviešu tautas attīstībai. Jūs sakāt, ka mums vajag atjaunot 1926. gada Vēlēšanu likumu, bet pirms tam ir jāatjauno 1918. gada 18. novembra Latvija – jāveic deokupācija un dekolonizācija.

K.R.: Jā, pilnīgi pareizi. Latvija un latviešu tauta ir ļoti bīstamā situācijā. Turklāt no vienas puses vēlēšanas ir negodīga afēra, bet no otras puses nepiedalīšanās vēlēšanās dod iespēju sabiedrības daļai, kura ir naidīga pret latviešiem, iegūt teikšanu mūsu valstī. Mēs nevaram ignorēt faktu, ka padomju okupācijas laikā Latvijā tika iesūtīta milzīga masa okupantu un kolonistu, kuri joprojām šeit atrodas un alkst noteikt kārtību mūsu valstī.

DDD: Tātad jāmaina ne tikai vēlēšanu sistēma, bet beidzot jāīsteno dzīvē arī 1996. gadā pieņemtā Deklarācija par Latvijas okupāciju, kurā ļoti skaidri ir noteikts valdības pienākums veicināt okupācijas gados Latvijā iebrāukušo personu repatriāciju.

K.R.: To diemžēl nedara, lai gan varam atrast pamatojumu arī starptautiskajās tiesībās. Starp citu, Putins ir izstrādājis programmu savu tautiešu repatriācijai uz Krieviju. Latvija varētu šo programmu no savas puses atbalstīt. Es pats personīgi varu ziedot vismaz vienu savu pensiju, algu, lai viņi brauktu prom!

DDD: Ilga Kreituse pasmejās, ka 1996. gada

Deklarācija bijusi domāta tikai atvilktnēi un to nevajagot uztvert nopietni. Diemžēl viņa atspoguļo lielākās daļas varnešu cinismu.

K.R.: Viņai tā ir jārūnā... Augstākajā Padomē 37 cilvēki bija lojāli Valsts drošības komitejai. Uzskatu, iekams čekas maiši nav

redzētas dažādas programmas. Amerikas Savienotās Valstis arī deva naudu, ārzemju latvieši ziedoja līdzekļus šai lietai, bet absolūti nekas netika izmantots okupācijas seku likvidēšanai.

DDD: Naudiņa kaut kur izkūpēja...

K.R.: Milzīga ietekme,

“Mums šodien ir daudz labu cilvēku, kurus nelaiž ne tuvu – viņus pa gabalu stumj ārā, nobīda, apsmej, pazemo... Jo viņi ir esošās sistēmas pretinieki. Bet tādiem cilvēkiem būtu jāgataojas.”

atvērti un šie cilvēki nav izgaismoti, tikmēr Krievijas spēcienesti viņus ietekmēja un ietekmēs.

DDD: Darbojas jau arī tādi, kas varbūt nav Latvijā palikušajos čekas maisos, turklāt ne tikai Krievijas spēcienesti varētu darboties pret Latvijas okupācijas seku novēršanu. Vai jūs domājat, ka varas struktūrās ir cilvēki, kas apzināti un mērķtiecīgi bremzē dekolonizācijas procesu?

K.R.: Protams. Absolūti bremzē! Un bremzēs dažādu iemeslu dēļ – tur nav viens vienīgs iemesls. Netaisnībai, kāda, piemēram, ir okupācija, homoseksuālisma izplatīšanās, ekonomiskā pakļaušana – netaisnībai nav tautības. Viņi redz cits cita atbalstu, sadarbojas tumšos stūros un nerisina būtiskos jautājumus, lai nesaceltu skandālu, lai neviens netraucētu viņiem iegūt naudu un varu.

Vēl kāds aspekts – plaši tiek lietots, manuprāt, nevēlams vārds salikums “krievu valodā runājošie” vai “krievvalodīgie” (sovjetiki). Domāju, ka vajadzētu teikt: krievi. Tas viņiem nepatīk, jo grib apvienot visus, kas nav latvieši, pret latviešiem, dalot Latviju latviešos un krievvalodīgajos. Latvijā ir daudz citu tautību pārstāvju, kuri norobežojas no šī apzīmējuma – “krievvalodīgie”.

Latvijā jau kopš 1990. gada (vēlākais 1993./95. gada) visām skolām vajadzēja būt latviešu valodā. Nedrīkstēja būt skolu direktori un skolotāji, kuru valsts valodas zināšanas ir tikai sarunu līmenī. Mēs ar savu bezzobaino attieksmi pret krievvalodīgajām skolām pavisam reāli audzinām piekto kolonnu.

DDD: Devīņdesmito gadu sākumā liela daļa kolonistu bija gatavi aizbraukt no Latvijas, vajadzēja tikai viņus iedrošināt to izdarīt, un tad šodien vairs nebūtu jārūnā par nepieciešamību veikt deokupāciju un dekolonizāciju.

K.R.: Jā, tolaik bija pa-

kā jau teicu, ir okupācijas laika nomenklatūrai. Nu jau viņu pēcnācēji arī ieziņdušies šajā kumosā, kas dod labumu un neļauj zaudēt savu ietekmi uz varu, īpašumu, naudu. Tāpēc mums arī ir tik grūti kaut ko reāli izdarīt okupācijas seku likvidācijas jautājumā.

IR JĀGATAVOJAS APVĒRSUMAM

DDD: Ja ar vēlēšanām situāciju nevaram mainīt, ko tad darīt – iet uz bariķēm?

Klementijs Rancāns: Tas, manuprāt, būtu vienīgais risinājums – cilvēkiem ir jātaisa barikādes! Šis būtu tādas kā revolūcijas veida izpausmes. Tikai vienīgi ar to varētu kaut ko panākt. Taču diemžēl latvieši vēl nav gatavi arī šādai rīcībai.

DDD: Varbūt mums gluži vienkārši ir jābūt modriem, vēriem un gataviem, ka starptautiskais stāvoklis un situācija pasaulē pēkšņi pavērsās tā, ka ir iespēja visu sistēmu mainīt un atjaunot taisnīgumu? Tā ir noticis ne vien reizi vien vēsturē.

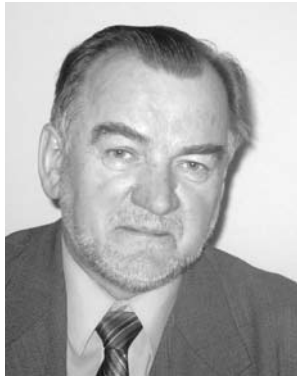
K.R.: Jā, starptautiskais stāvoklis noteikti mainīsies. Vislielākās pārmaiņas būs iespējamās tad, kad bruks Eiropas Savienība. Cilvēkiem tik tiešām ir jābūt gataviem pārmaiņām, lai izvairītos no jau piedzīvotās rūgtās pieredzes, kad Atmodas laikā varu pārņēma nepareizie, negodīgie cilvēki.

Mums šodien ir daudz labu cilvēku, kurus nelaiž ne tuvu – viņus pa gabalu stumj ārā, nobīda, apsmej, pazemo... Jo viņi ir esošās sistēmas pretinieki. Bet tādiem cilvēkiem būtu jāgataojas.

Man ir priekšlikums – veidot tādu kā “ēnu kabinetu”, lai strādātu un sekotu līdzi visiem procesiem. Ir jāgatavo sevi apvērsumam.

Intervēja
Liene Apine

“EURODZIMTBŪŠANA” JEB “MODERNĀ VERDZĪBA”

Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa komandieris

Turpinājums no iepriekšējā numura

Budžeta sadalīšana atgādina laupījuma sadalīšanu starp laupītājiem – kurš var noplēst kādu lielāku un sulīgāku gaļas gabalu, kuram atliks kauliņus noskrubināt.

kazno”, tāpēc radīt patiesu opozīciju, politisku kopu ārpus šī *apmāutā* pūļa, ir tik ļoti grūti, jo reāla opozīcija ir kaut kas neatkarīgi strādājošs, kaut kas tāds, kurš darbojas pret varturiem-vergturiem.

Kā jau teicu – mazata nav opozīcija, tas ir no lieļa pūļa – aisberga mākslīgi nošķelts, iekšēji sastindzis, stīvs ledus gabals un dreifē līdzī valdošajam politiskajam vējam. Mazata nekad nevar pašorganizēties. Tur nevar piedzimt Ideja, pat dzirkstele par Ideju tajā nevar rasties. Kaut ko mainīt var tikai reāla opozīcija. Latvijā pagaidām tāda opozīcijas spēka nav, ja neskaita atsevišķus individuus un nelielas viedkopas.

Es jau rakstīju, ka pat diskusijā dzimst tikai kompromiss, bet ne patiesība. Tad ko lai saka par pūļa radošo spēju? Pūļa jeb vairatas vara, jeb demokrā-

un gani nepieejamos kļos-teros, tad saimnieki kā nemirstīgie Kašči uzdzīvo bruņotās villās (modernos cietokšņos). Gani ir reliģisko brokeru (*sludinātāju/mācītāju/popu/mūku*) izskatā, bet brigadierivagari ir partijas sekretāru, premjerministru, gubernatoru, provinces administratoru (Latvijas gadījums) izskatā.

Kā ganiem, tā brigadieriem ir divu veidu ieroči – “burkāns un pātaga”. Lai vairatu varētu pārvaldīt, to vajag sadzīt mazākos politiskos steliņos – politiskās partijās. Pēc tam vajag noorganizēt ciņu starptām – kā gladiatoriem arēnā ar papīra nažiem. Pa istam jau nogalināt nevar, jo ambiciozais ieliktenis noderēs atkal citā steliņī. Tribiņu izmērus nosaka elites jeb jaunā kārtējuma (“putukrējums saldaiss”) biežums.

Bet arī tribīnes tiek vadītas, aiz tām stāv īstais saimnieks, no kura tad arī nāk instrukcijas – vispirms tribīnēm, pēc tam jau brigadieriem, kuri tos savukārt novada “ierindas” partijas biedriem. *Ruskijiem* padomijā bija tāds labs teiciens – “Jest mņepije!” – ir uzskats kaut kāds, gaisā virmojošs, netverams, bet obligāti izpildāms. Kas var sēdēt tribīnēs, to savukārt nosaka katra “biezā” biežums. “Burkāns” – tās ir siltas vietīņas, augsti amati, dažādi bonusi un komandējumi; bet “pātaga” – padzišanas drauds, izstumšana no saulītes un iestumšana ēnā, silē plānāka putra, komandējumā B&B viesnīca, nedod

dievs pat ar vienu “B”, un daudz citu biedējošu lietu. “Burkāns & Pātaga” ir krējuma pārvaldīšanas instrumenti, bet ko darīt ar pūli (vairatu un mazatu)?

KĀ ĪSTENOT VERGA SAPNI PAR LAIMI?

Nevar taču visu vergu pūli aizsūtīt komandējumā uz piecvaigžņu viesnīcu Davosā vai Bali pludmalēm. Vergu pūlim vajag sapni par laimi – valsts organizētu un ekonomiskās policijas apsargātu loteriju – sapni par greznību. Vergu pūlim vajag arī apmānīt vēderu, nepieciešams radīt vēderlūzību, ka vergs it kā ēd kūkas no Rietumeiropas galda. Un to var izdarīt – nocenot un ar lielu reklāmu tirgojot jau Rietumeiropā nocenotos ilgspēlējošo pārtiku un burbulūdeni, no kura kūst pat asfalts...

Vai vergu pūlim vajag izpriecās? Protams, ka vajag – “vergu sportu”. Pūlim taču arī gribas būt skatītājam tāpat kā vergturiem, kā elitei – “saldajam krējumam”. Kāda runa! Un vergturi dod viņiem šo iespēju.

Iedomājieties, ja pūlis sāktu savstarpēji kauties kā iru krogā vai *russkiju* kāzās – kas tad notiktu?! To vajag civilizēti darīt – lai ringā pa diviem kaujas, pārējie kā ķenguri lēkā un aplaudē. To pašu izprieču efektu panāk Holivudas filmās – kaušanās, atšaušana, nožņaugšana kā civilizācijas sasniegums (šim mērķim ir izveidota milzīga industrija!).

Turpinājums 8. lpp.

KAS MĒS ESAM?

Andrejs Lucāns

Burtniekos

Pirms kādiem gadiem Valsts prezidents Valdis Zatlers pats sev jautāja: “Kas es esmu?” Ilgi nebija ziņu, kā viņam veicas ar atbildes meklēšanu. Taču

tiek pat pieminētas.

Satversmes priekšvārdam būtu jānorāda uz Satversmes sniegtajām tiesībām pieņemt pozitīvās diskriminācijas likumus, lai novērstu apdraudētību latviešu tautai un Latvijas valstij. Nelojālie jaunpilsoņi nedrīkst izlemēt latviešu tautas un valsts likteni. Tas nozīmē, ka ir jāpārskatā pilsonībā uzņemšanas kritēriji, un tie jāpadara stingrāki.

Jā mēs “Latvijas tautā” iekļaujam nelojālus pilsoņus (papildus vēl draudošās iespējas nākotnē “Latvijas tautai” pievienot visus nepilsoņus – kolonistus), tad latviešu tautas izredzes izdzīvot cauri gadsimtiem ir vienlīdzīgas nullei.

“Pašreizējais Saeimas “Ievada” piedāvājums ir nožēlojams, latviešu tautas nacionālo pašapziņu un pašcieņu aizskar, pazemojošs un apkaunojošs glēvuma precedents.”

nesen kādā intervijā, nu jau deputāts Zatlers, žurnālista taujāts, vai viņš ir atradis atbildi uz šo jautājumu, pēc nelielas minstināšanās atbildēja: “**Latvietis!**” Visu cieņu!

Tagad ir pienākusi reize uz šo jautājumu atbildēt 11. Saeimas deputātiem saistībā ar Eiropas Savienības tiesas tiesneša Egila Levita piedāvāto iespējamo Satversmes Preambulas tekstu, kas tagad nonācis līdz diskusijām Saeimas frakcijās.

No Levita piedāvājuma gan vairs maz kas ir palicis pāri. Pat nosaukums “Preambula” ir nomainīts ar “Ievads”. Atšķirībā no Levita piedāvājuma vairs netiek minēta latviešu nācija kā “valstsnācija” un latviešu valoda kā vienīgā valsts valoda. Satversmes “Ievada” sacerētāju attieksme ir līdzīga mūsu valsts vadītāju attieksmei, kad tie svinīgos brīžos, lai izvirītos no vārdu “latvieši” un “latviešu tauta” pieminēšanas, uzrunās izmanto salikumus ar latviskuma šķietamību, piemēram, “Latvijas tauta”, “Labvakar, Latvija!”, “Dārgie Latvijas ļaudis!”, “Laimīgu Jauno gadu Tev, Latvija!”...

Kā pietrūkst abos piedāvājumos? Pietrūkst “latviešu tautas”! Abu piedāvājumu uzdevumi “cauri gadsimtiem” ir uzdoti risināt “Latvijas tautai”. Kas tā ir, un vai tā var pildīt šos uzdevumus?

Pirmskara Latvijas tautā cittautiešu bija tikai 24,5%, un tie gandrīz visi bija lojāli latviešiem un Latvijas valstij. Tas kā diena no nakts atšķīrās no tagadējās “Latvijas tautas” ar gandrīz 50% cittautiešu, no kuriem liela daļa ir nelojāli, kā to parādīja referendums par otru valsts valodu, kurā vairāk nekā 85% cittautiešu, kas piedalījās, nobalsoja PAR krievu valodu kā otro valsts valodu. Šis fakts uzskatāmi liecina par nelikvidētās okupācijas sekām, kuras piedāvātajā “Ievada” ne-

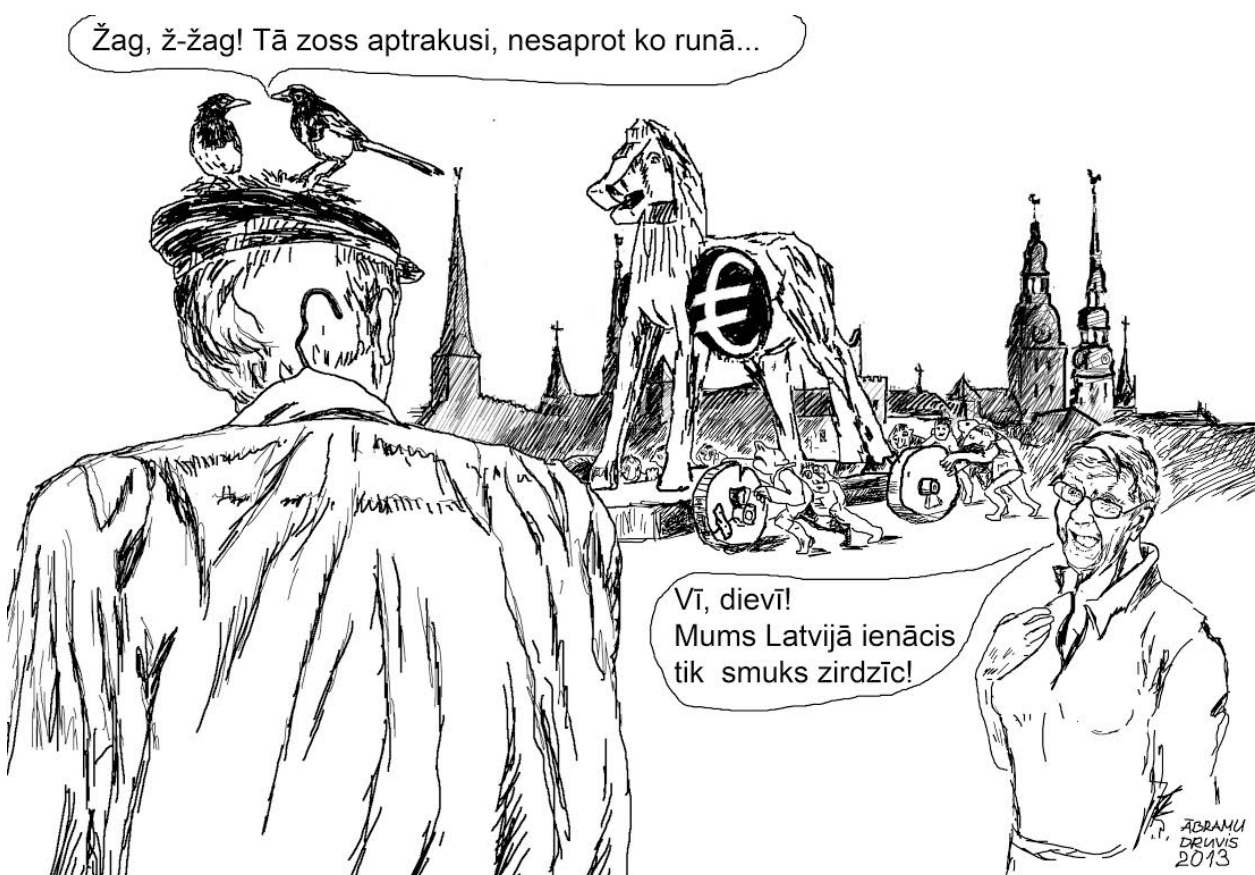
“Ievadam” būtu jānod nepārprotams signāls latviešu tautai un Latvijas valstij lojālajiem cittautiešiem, ka viņi ir gaidīti Latvijas pilsonībā, taču, lai strādātu latviešu tautas un Latvijas valsts interesēs, nevis pret tām – kā to darījuši krievu valodas pieprasītāji.

Pašreizējais Saeimas “Ievada” piedāvājums ir nožēlojams, latviešu tautas nacionālo pašapziņu un pašcieņu aizskar, pazemojošs un apkaunojošs glēvuma precedents. Tas nav “Ievads” latviešu tautas Satversmei. Tad labāk – nekāds! Tas ir pazemīgi padevīgs, glaimīgs un iztapīgs savārstījums latviešu tautas un Latvijas valsts nelabvēļu neapmierinātības remdēšanai – dziļš reveranss impēriskajam šovinismam un kosmopolitismam. Latviešu tautas nākotnes ideoloģiskās vīzijas – latviskas Latvijas mērķa – “Ievadā” nav. “Valstsnācijas” tiesību apziņas nav. Zemes, kas ir latviešu tautas, latviešu nācijas un valsts pamats, aizsardzības nav. Latviešu valodas kā vienīgās valsts valodas nav. Pastāvēšanas uz okupācijas seku likvidēšanu nav. Arī latviešu tautas nacionālo interešu un tiesību garantiju nav.

Jūs jautāsit: kas tad tur ir? Atbildu: izņemot zemu klanīšanos “Latvijas tautai”, tur nav nekā! “Latvijas tauta” visu vajadzīgo latviešu tautai ir izdzēsusi.

Jāsāk no baltas lapas, par iedvesmas no drosmes avotu izmantojot Vācijas konstitūciju: “Vācu tauta dod sev caur konstitucionālo varu šo pamatlikumu...”, protams, pārfrāzējot mūsu vitālajām vajadzībām: “Latviešu tauta dod sev caur konstitucionālo varu šo Satversmi.”

Bet, domājot par atbildi uz jautājumu “Kas mēs esam?”, no pieredzes varu teikt, ka bez nacionālās pašapziņas un pašcieņas mēs esam **NEKAS! Kauts!**

ZĀĻU DEFICĪTS PRET NEZĀLĒM

Nav visai omulīgi dzīvot režimā, kur valsts augstākās amatpersonas ir veselības dzīvāis paraugs, vaigus var redzēt no mugurpuses, bet, kad tiek piekerti primitīvā zagšanā vai korupcijā, tad viņi, apsteidzot tiesas darbiniekus, ir nokļuvuši kaut kādā reprezentatīvā slimnīcā ar vēl pasaules medicīnā nepieredzētu kaiti. Pirmkārt, jau tādēļ, ka slimība ir tik noslēpumaina, ka neviens, kurš bijis šīs epidēmijas ķertā tuvumā, nevar būt drošs, ka nav aplipināts – un vēl neaplipinās citus. Vienīgais veids, kas pieejams šīs slimības ārstēšanā, ir izbeigt kriminālo procesu.

Piemēram, Laventam šī “medicīniskā terapija” teicami palīdzēja, un nu var mierīgi baudīt savu laupījumu. Bet tā kā šai slimībai piemīt tīri privāts raksturs, un ar likumu tiek aizsargāta katra indivīda personiskā dzīve, tad pārējos iedzīvotājus pārņem pastāvīgas bailes nejauši nokļūt tādu slimības apsēsto tuvumā. Vēl jo vairāk tādēļ, ka šāda “izcila personība” esot manīta publiskā vietā Maskavas balagāna “Jaunais Vilnis” izrādīšanās reizē Jūrmalā. Tā jau Rīgas Jūrmala no kūrorta var pārvērsties par epidēmijas perēkli. Bet, ko jūs – vai tad neredzat, ka visa Latvija jau ir šīs sērgas pārņemta, kam Sibīrijas mēris ir kā Jāņos dabūtas iesnas.

Ar bankām viss it kā būtu skaidrs. Tās jau pašos pamatos nav domātas vērtību ražošanai, bet gan tādēļ, lai noslauktu vērtību ražotājus, kas var nezināt, ko ar sapelnīto naudu darīt. Ja nu vēl it tāda valsts, kur neatkarība iekrīt klēpī kā no gaisa un nav jēgas, ko ar to darīt, tad kāds brīnums, ka blēžu sarodas no malu malā, lai itin viegli pievāktu, kas vācams.

Tās Eiropas Savienības valstis, kuras ir pamanījušas sev nodrošināt labklājību un citu valstu rēķina, visbezkaunīgākā veidā tagad izmanto tās Eiropas valstis, kuras savulaik nokļuva viņu savtīgo interešu dēļ bolševiku terora jūgā, iznīcinot ražošanas iespējas un pievācot sev visādā ziņā prognozējamo darbaspēku, lai vietā iemānītu migrantus no Tuvajiem Austrumiem. Latvijā šādi tiek mākslīgi radīta negatīva demogrāfiskā situācija, tādējādi nīcinot Latviju kā nacionālu valsti.

Spītējot milzīgajai vilšanās sajūtai, ko mums, latviešiem, sagādāja Rietumu demokrātijas nodevīgā politika, es visus okupācijas gadus vēl spēju ar cerībām skatīties Rietumu virzienā. Bet laikam tomēr vairāk ir jāieklaušas senajās patiesībās, ka, ja reiz nelietību spēj pastrādāt vienu reizi, tad daudz vieglāk to ir atkārtot vēl. Tagad uz Rietumu pusi skatos ar tādām pašām bažām kā uz Austrumiem. Es tur nespēju saskatīt neko mums noderīgu, un kā veidot mūsu tautas nākotni.

Vēl tā īsti neesam spējuši nokļūt eiro valūtas slazdos, kad jau šie Rietumu “gudrie” mums liek likvidēt Nacionālo botāniskos dārzus. No Austrumiem mums draud izveidot krievvalodīgo skolas – ar Krievijā apstiprinātu mācību programmu (krievu valodā). Ar to tiks aizvītas simtiem likvidētās latviešu skolas. Un ļoti ir jāšaubās, vai 4. maija režimā atradīsies kāds, kurš būs spējīgs tam pretoties. Vieni samazinās subsīdijas, otri aizgriezīs kādu krānu, un mutes ciet.

Pie kā visa tas var novest? Palūkosimies Ukrainas virzienā un ne tikai – mazliet arī tālāk – uz Spāniju, Grieķiju, Portugāli, kur nu vēl Tuvajiem Austrumiem. Pat valstis, kur ir nesalīdzināmi augstāks dzīves līmenis, cilvēki iziet ielās – un ne jau tādēļ, ka mirtu badā, bet gan tādēļ, ka tos žņaudz liberālās demokrātijas diktatūra, izmantojot ekonomiskus slazdus ar mānīgu ēsmu. Citur to ir sākuši saprast, tikai pie mums šai domāšanai ir garš ceļš ejams – kā bantes tārpam.

To, ka zagšana, ēnu ekonomika, nodokļu nemaksāšana un korupcija ir aizsniegusi visatbildīgākos valsts amatus (karaļus, princeses, ministrus, prezidentus, pat Vatikāna svētos tēvus), sabiedrība uztver kā kuriozu, kā sensāciju un savdabīgu dzīves veidu, kas visciešākā veidā ir saistīts ar cilvēktiesībām, bet viss, kas saistīts ar pienākumu, ir cilvēku tiesību nežēlīga apspiešana. Pie tā sāk jau pieradināt pirms brēciena, kad nāk pasaulē, un, izaugot lielam, cilvēks nemaz nezina, kas tas pienākums tāds ir – labākā gadījumā domāts mulķiem.

Tad viss kļūst vienkārši: nav pienākuma bērniem pret vecākiem, vecākiem pret bērniem, vecākiem vienam pret otru, pret darba pienākumiem, pret savu valsti, tautu. Tāpēc jau valsts ierēdņi nejūt nekādu pienākumu pret valsti un iedzīvotājiem, kam tā ir domāta. Parasti visa darītā pamatā ir atsevišķa indivīda vai grupējuma intereses. Kāds no visa tā labums mūsu valstij un latviešu tautai? Kas ir tie spēki un kā interesēs tiek darīts, lai no latviešu tautas nepaliktu nekādu dzīvu liecību un vēstures grāmatās varētu rakstīt visu, kas vien ienāk prātā?

Viens ir pilnīgi skaidrs – galvenais cēlonis globālajām nekārtībām ir lielo valstu iejaukšanās citu valstu ierastajā dzīves ritmā, izjaucot demogrāfisko līdzsvaru. Turklāt tas notiek bezkaunīgā veidā, izliekoties par labdariem, lai gan tiek domāts tikai par pašu interesēm.

Un, ja parādās ziņa par Nacionālā botāniskā dārza nelietderību – visticamāk kāds ir nolūkojis sev vietu lepnas savrupmājas celtniecībai.

A.V. Gremze

KURP EJ, LATVIJA!

Es šo vēstuli daļēji adresēju Sandrai Kalnietei un pārējiem politiķiem.

Kopš šā gada janvāra man ir pavisam izsists pamats zem kājām. Tāda sajūta, ka ir izrauta sirds no krūtīm un nepārtraukti asiņo. Es vairs nesaprotu, kur atrodos – vai uz vienu tuļas salas vai citur, kur jau runā svešā mēlē par kaut kādu mistisku “eiro”?! Kas tas par svešķermeni un no kurienes nācis? Manai latvieša ausij to nav pieņemami dzirdēt.

Vēl jo vairāk sāp mūsu *cienījamās* deputātes **Sandras Kalnietes** nodevība.

Kaut kādas lesbietes ULrikas Lunačekas safabricētais perversais ziņojums par dažādiem dzimumdzīves divaiņiem, par viņu *cilvēktiesībām!* Ja Kalnietes kundze var atbalstīt šādu ziņojumu un balsot “par”, tad viņa ir zaudējusi jebkādu cieņu manās acīs, man ir ticis iesplauts dvēselē, un es jutos pievilta un pazemota.

Es pirms pieciem gadiem balsoju par Jums, Kalnietes kundze, lai Jūs tiktu Eiropas Parlamentā, un biju augstās domās par Jums, bet izrādās, ka esmu smagi kļūdījies. Man ir saglabājusies Jūsu motivācijas vēstule, ar kuru startējāt vēlēšanās. Citēšu vienu teikumu no Jūsu solītā: “Es apsolu, ka Jums par mani nebūs kauns un Latvija tiks pārstāvēta godam.”

Man tik tiešām ir kauns, ka Jūs, Kalnietes kundze, esat nodevusi ne tikai mani, bet arī visus pārējos vēlētajus, kuri par Jums balsoja, – pat visa Latvija ir nodota! Nesaprotu, kā var atbalstīt tādas rietumnieku, kas no vieglas dzīves un izlaidības nezina, ko dara, perversijas?! Latviešu mentalitātei tas nav pieņemami. Tie taču ir slimi cilvēki ar greizu do-

māšanu – tāds vispār vajadzētu likt psihiatriskajā slimnīcā un piespiedu kārtā ārstēt tāpat kā dzērājus, bet viņi jau to negrib atzīt, ka ir slimi.

Tagad šī sērga pamazām spiežas iekšā arī Latvijā. Lai taču viņi savus *praidus* riko kaut kur mežā, nevis savus perversos gājienus uzspiež pārējai tautai. Ko no tā visa var mācīties bērni, ja tas tik netiklā veidā tiek pasniegts? Pat dzīvnieku pasaulē tēviņš ar tēviņu nekopojas, bet meklē otru pusīti. Iznāk tā, ka cilvēks ir zemāks radījums par dzīvniekiem.

Deputātu kungī, ja jums patiesi rūp Latvijas nākotne, izstrādāiet taču vienreiz tāds likumus, lai šīs perversijas ar likuma spēku tiktu aizliegts. Nepieļaujiet, ka Latvijā tiek padarīta par iebraucamo sētu, kur katrs var noslaucīt kājas un iesplaut mūsu dvēselē, un jūtas iemīt dubļos.

“Man tik tiešām ir kauns, ka Jūs, Kalnietes kundze, esat nodevusi ne tikai mani, bet arī visus pārējos vēlētajus, kuri par Jums balsoja, – pat visa Latvija ir nodota!”

Miļie tautieši! Mostieties taču vienreiz no tā letarģiskā miega, kurā jūs tikāt iemidzināti. Latvijai draud briesmas! Latvija nupat ir ierauta tādā purvā līdz ausīm – diez vai mūs aiz matiem kāds spēš izvilkēt ārā! Kur ir mūsu inteliģence? Kādēļ tā klusē un samierinās ar visu, kas te notiek?

Es domāju, ka Latvijā vēl ir īsti patrioti, kam rūp Latvijas nākotne. Nāciet, lūdzu, ārā no pagrīdes un vediet tautu ciņā par taisnību un brīvību (nevis liekulību un meliem)! Gāzīsim no troņa tos varenos, kas grib iztirgot mūsu tēvu

zemi un pataisīt mūs par vergiem savā tēvu zemē.

Latu – mūsu tautas simbolu – jau pazaudējām tikai tāpēc vien, ka mūsu varmākas aizliedza rīkot referendumu, iestātot tautai, ka mēs jau par to visu esam nobalsojuši, stājoties Eiropas Savienībā. Tās visas ir mulķības! Tagad Kūtra kungs atklāti pasaka – bija jāļauj tautai izteikties *par* vai *pret* eiro ieviešanu. Tīkmēr veikli zēni aiz muguras šēftējās un visu pagrieza sev vēlamajā virzienā. Lūk, te ir rezultāts. Laimīga ir tā tauta, kurai ir vēl sava nauda. Tā vismaz kaut kāda aizsargbarjera bija, tagad pat tās vairs nav, un ar tādu tautu ir viegli manipulēt – var liekt un locīt pēc sirds patikas.

Zaudējām arī daļu zelta, kur mūsu

tā veicēji ir gatavi pēdējo asins lāsi izsūkt.

Tiesāt vajag, ar visbargāko sodu, tāds Latvijas pārvaldītājus. Sevišķi galvenos *trīs jūdus* (Dombrovski, Vilku, Rimšēviču), kas Latvijai parakstīja nāves spiedumu. Es labprāt viņus visus gribētu redzēt aiz restēm, nevis ievēlētus parlamentā. Domāju, ka agri vai vēl katrs saņems pēc nopelniem.

Eiro – mūsu nauda, kretinisma kalngals. Tas ir politiķu vardarbīgi uzspiests svešķermenis. Man ir kauns, ka mūsu varneši vēl sevi sauc par latviešu patriotiem, jo īstens latvietis tā neizrikotos ar savu tautu.

Vara pieder tautai –

vecmāmiņu saziēdotās dārglietas Latvijai bija paredzētas nebaltām dienām (vai kādas dabas kataklīzmas, zemesrīces, bada, mēra utt. gadījumā). Ar kādām tiesībām mūsu “**varenie**” ķērās klāt mūsu senču mantojumam un iegrūda Briseles šakāļiem rīklē, pretī saņemot vienkārši “**makulatūru**”, ko sauc par “**eiro**”?! Man šo vārdu riebjas mutē ņemt. Tā ir totāla tautas aplaupīšana – kā lielceļa laupītājs atņēma ar varu tautai visu bagātību. Visistākais **genocīds**, kas tagad notiek ar latviešu tautu, un

skaisti vārdi! Kur tad ir tā tautas vara, ja politiķi atļaujas tautai staigāt pa galvas virsu (tikai nevajag aizmirst, ka mēs, tauta, esam jums darba devēji!). Es domāju, ka mums vēl ir saglabājusies kaut kāda kriptatiņa pašcienas. Cieņnīsim paši sevi, tad arī citi mūs cienīs, neļausimies sevi galīgi dubļos iemīt. **Nebalsosim par kangeriem** – tautas nodevējiem.

Pieprasām atjaunot latu – Latvijas simbolu!

Ar cieņu,

Dace no Cēsīm

SKOLOŠANĀS STRUPCEĻĀ

Vilhelms Ļuta

Žurnālists

Krievijas ārlietu ministrs Sergejs Lavrovs paziņojis, ka Baltijas valstīs atvērs krievu skolas. Esot izstrādāta programma “Krievu skolas ārzemēs”. Mācības notikšot krieviski pēc Krievijā izstrādātiem standartiem.

Krievijas vēstnieks Aleksandrs Vešņakovs jau apmeklēja izglītības ministri

Inu Druvieti, lai noskaidrotu šīs programmas realizēšanas iespējas.

Šāda kaimiņvalsts rīcība daudzus pārsteidza. Taču īstenībā te nav nekā negaidīta. Imperisti gluži vienkārši vēlas turpināt sen pasākto rusifikācijas politiku. Atgādināsim, ka 1865. gadā impēristi Latgalē aizliedza latīņu drukku, visās skolās ieviesa krievu mācību valodu. Šī pat politika tika turpināta arī okupācijas gados.

Ja Latvijas ziedu laikos pastāvēja 2269 tautskolas, tad, okupācijai noslēdzoties, atlika tikai 933 vispārīgglītojošās mācību iestādes. Turklāt pusē skolu jau bija ieviesta krievu mācību valoda.

Atgūstot patstāvību, Latvijai no krievu skolām būtu vajadzējis atteikties. Taču mūsu varnešiem pietrūka dūšas to izdarīt. Acīmredzot bija bailes no Maskavas.

Izveidojās dramatiska situācija: no okupācijas skavām tikko izkļuvusi, aplaupīta valsts neslēdza kolonizatoru skolas. Un pamatnācijai par šīm skolām ik gadu ir jāmaksā vairāk nekā 200 miljonus latu. Pasaules bagātākās valstis – piemēram, ASV, Vācija, Francija, kur krievu mīt vairāk nekā Latvijā, krievu skolas nedibina.

75 procenti Latvijas pilsoņu referendumā nobalsoja pret krievu valodu. Būtībā tas bija arī balso-

jums pret krievu skolām. Bet valdība atkal to “nesaprata” un neizdarīja vajadzīgos secinājumus. Vairāk nekā ceturtdaļa bērnu joprojām mācās krievu skolās! Nožēlojami, ka arī atjau-

“Izveidojās dramatiska situācija: no okupācijas skavām tikko izkļuvusi, aplaupīta valsts neslēdza kolonizatoru skolas. Un pamatnācijai par šīm skolām ik gadu ir jāmaksā vairāk nekā 200 miljonus latu.”

notās Latvijas laikā skolu skaits nevis palielinās, bet gan samazinās. 20 gados ir likvidētas vairāk nekā 100 skolu. Rezultātā lauki strauji atbrīvojas no iedzīvotājiem. Strupceļā nonākušie iz-

glītības procesi rada arvien lielākas pretrunas sabiedrībā, to sašķeļot. Turpina pastāvēt atšķirīgas, cita citu izslēdzošas ideoloģijas. Latvija nekļūst latviskāka, kā bija solīts.

Valsti var glābt tikai deokupācija!

RUNA IR PAR DVĒSELES PĀRDOŠANU

Saruna ar Lauksaimnieku organizāciju sadarbības padomes valdes priekšsēdētāja vietnieku ES jautājumos, Latvijas bīskopības biedrības vadītāju **Armandu Krauzi**

Turpinājums no iepriekšējā numura

DDD: Latvijas Radio pirmajā programmā notika diskusija par zemes pārdošanu ārzemniekiem, kurā piedalījāties arī jūs. Viena no diskusijas dalībniecēm nostājās pret aizliegumu tirgot zemi ārzemniekiem, jo tas, lūk, esot pretrunā ar cilvēktiesībām.

Armands Krauze: Tam nav nekāda sakara ar cilvēktiesībām. Man liekas, ka tajā pašā raidījumā izskanēja atsauce uz Satversmi, kurā ir noteikts, ka ikvienam ir tiesības uz īpašumu, ka jebkurš to var brīvi lietot un izmantot, ja vien tas nav pretēji sabiedrības interesēm.

DDD: Ja Latvijas valsts ir dibināta etnogrāfiskās robežās, tātad vienīgajā teritorijā, kur latviešu tauta spēj attīstīties un dot savu labumu visai cilvēcei, un, ja latviešiem viņu zeme tiek atņemta, tādējādi izspiežot tautu no savas valsts, tad tas ir pretēji ne tikai latviešu, bet visas cilvēces interesēm.

A.K.: Manuprāt, šajā diskusijā nedrīkst aprobežoties tikai ar juridiskām lietām, ir jāskatās plašāk, izprotot, kas ir Latvijas lauki. Ja pavērtējam viduslaikus, dzimtbūšanu, pēc tam komunistu okupāciju, tad šī teritorija ir bijusi vieta, kur latviešu tauta ir saglabājusi savu identitāti.

“Ir jābūt aktīviem – tas ir vissvarīgākais, kas mums trūkst. Pašlaik ir sajūta, ka latvieši baidās – ja esi politikā, tad tu esi gandrīz vai spītīgais ar maisu galvā, kam nevar tuvoties. Lēnām vajadzētu arī šo priekšstatu mainīt un aicināt cilvēkus darboties.”

Pilsētās jau latviešu nebija – Rīga bija vāciska pilsēta, Daugavpils krieviska. Tāpat Jelgava un Liepāja kādreiz bija ļoti vāciskas pilsētas.

Latvieši savu identitāti, savas tradīcijas ir saglabājuši tieši laukos, un tas ir bijis daudzu gadsimtu ilgumā. Es pat teiktu, ka Latvijas lauki ir mūsu tautas dvēsele. Tad ir jautājums: kas notiek tagad, ja mēs šo teritoriju iztukšojam un pārdodam? Tātad mēs faktiski pārdodam savu dvēseli.

KLAUSIES MANOS VĀRDOS, NESKATIES DARBOS...

DDD: Kāds jums droši vien teiks – jā, jā, daži politiķi sāka blaut, kad bija jau par vēlu, lai apstādīnātu eiro ieviešanu. Tagad atkal – Krauze uzstājas, lai tikai dabūtu sev punktiņus Eiropas Parlamenta vēlēšanās, baigais patriots, kur tad viņš līdz šim bija?...

Armands Krauze: Godīgi sakot, pirms Ziemassvētkiem, visu pārdomājot un saliekot pa plauktiņiem, man radās vēlēšanās tomēr cīnīties un kaut ko panākt. Šo iniciatīvu neesmu saskaņojis ne ar vienu partiju, ne ar vienu lauksaimnieku organizāciju. Man, protams, ir biedri lauksaimnieku organizācijās, kas mani atbalsta, bet tā tiešām ir mana personīga iniciatīva.

Nemot vērā to, kā es tiku audzināts, ko man stāstīja vecaistēvs, kurš bija Latvijas armijas virsdieneņa karavīrs un dienēja līdz pat 1940. gadam, atceroties arī neatkarības atgūšanu, man likās, ka ir tomēr vērtības, kuras mums jāaglabā. Kāpēc es par to ātrāk nesāku cīnīties? Varbūt tāpēc, ka es ļoti vēlu iesaistījos politikā, kad sāku saprast šos procesus. Tagad nepilnus trīs gadus esmu partijas biedrs. Man liekas, ka, apmēram, katram otrajam Latvijas iedzīvotājam vajadzētu būt kādā partijā. Jo vairāk partijā ir biedru, jo tā ir daudzskaitliskāka, demokrātiskāka, un biedri var ietekmēt partijas politiku.

Ir jābūt aktīviem – tas ir vissvarīgākais, kas mums trūkst. Pašlaik ir sajūta, ka latvieši baidās – ja esi politikā, tad tu esi gandrīz vai spītīgais ar maisu galvā, kam nevar tuvoties. Lēnām vajadzētu arī šo

vai tad kāds to dara? Neviens par to nerunā. Kam tad lai uzticas?

KAD ATJAUNOS STRATĒĢISKOS KRĀJUMUS?

DDD: Kādreiz bija tāds termins kā pārtikas drošība, kas nozīmēja to, ka valstij ir jābūt pārtikas un citu preču krājumiem gadījumiem, ja notiek militārs uzbrukums vai kāda dabas katastrofa. Vai šodien Latvijā arī ir tādi krājumi?

Armands Krauze: Jūs runājat par stratēģiskajiem krājumiem, kādu šobrīd Latvijā nav. Esmu šo jautājumu pētījis, jo gata-voju dokumentus Briselei, kur pārstāvu lauksaimniekus.

Eiropai ir ļoti dažāda pieredze – ir valstis, kuras uzkrāj pārtikas stratēģiskos krājumus, un ir valstis, kas to nedara. Cilvēki droši vien atceras jezgu ap dīzeļdegvielas krājumiem. Kas tie par Latvijas stratēģiskajiem krājumiem, kas glabājas Lietuvā? Labi, ka tie vēl neglabājas Krievijā, naftas urbumā.

Runājot par pārtikas krājumiem – Padomju Savienībā tāda sistēma bija. Kad atguvām neatkarību, kādu laiku tā vēl saglabājās, bet tad tika likvidēta. Tas bija saistīts ar finansēm, jo pārtikas krājumi, protams, ir jāiepērk no jauna, vecie jāpārdod – bieži tas rada zaudējumus. Somi gan skaidroja, ka teorētiski var iztikt bez zaudējumiem, bet tomēr neliels papildus valsts finansējums ir vajadzīgs sistēmas uzturēšanai.

Ja labi seko līdzī cēnām biržās un pēc labiem mārketinga principiem to vada, tad process var notikt gandrīz bez kādiem zaudējumiem. Respektīvi, pārdodot veco, var nopirkt jauno. Un varbūt arī, ka kaut kādi zaudējumi radīsies, produktus iepērkot, bet ilgtermiņā tikpat labi cena var iet uz augšu, un tad nekādi zaudējumi nebūs. Ir valstis, kurām jāglabā dažādi produkti – graudi, piena produkti, gaļa u.c. Papildus izdevumi var rasties saldētu produktu uzturēšanā, bet graudus var uzglabāt rezervuāros un elevatoros, kam nav īsti nepieciešami papildus izdevumi.

DDD: Vai latvieši šo sistēmu var atjaunot? **A.K.:** Nezinu, skatos uz to diezgan skeptiski, bet tas ir ļoti būtiski. Manuprāt, nav vajadzīgs uzkrājums, ja domājam tikai par kara gadījumiem. Tagad karš tik pēkšņi nesāksies, bet, ja arī sāksies, tad cilvēku un preču pārvietošanās ir daudz ātrāka.

DDD: Vai latvieši šo sistēmu var atjaunot? **A.K.:** Nezinu, skatos uz to diezgan skeptiski, bet tas ir ļoti būtiski. Manuprāt, nav vajadzīgs uzkrājums, ja domājam tikai par kara gadījumiem. Tagad karš tik pēkšņi nesāksies, bet, ja arī sāksies, tad cilvēku un preču pārvietošanās ir daudz ātrāka.

Stratēģiskie krājumi vairāk ir nepieciešami katklizmu gadījumiem. Tagad Latvija graudus eksportē, kas ir ļoti labi, jo,

“Latvieši savu identitāti, savas tradīcijas ir saglabājuši tieši laukos, un tas ir bijis daudzu gadsimtu ilgumā. Es pat teiktu, ka Latvijas lauki ir mūsu tautas dvēsele.”

DDD: Bet kāpēc maksāt pabalstus, ja cilvēki varētu strādāt lauksaimniecības uzņēmumos, kuriem valsts maksā, lai ražotu produktus valsts stratēģiskajām rezervēm? Cilvēkiem būtu darbs, ražošana attīstītos, un lauki arī atdzīvotos, izrautos no bezcerīgā alkoholisma, kas tagad valda lielā daļā Latvijas. Tas īstenībā ir tautas izdzīvošanas, garīgās veselības jautājums. Vai tiešām ieguvums nebūtu lielāks par iespējamiem finansiālajiem zaudējumiem?

A.K.: Tā varētu būt. Bet ir lietas, ko valdība vienkārši nedara.

Domāju, ka ir nepieciešami vairāki gadi, lai valstī manītu visu uz labu. Tas nav saistīts ar kaut kādiem īstermiņa lēmumiem – ir jāatjauno uzticība. Uzticība atgriezīsies, ja valstī būs uzlabojusies ekonomiskā situācija un cilvēki jutīsies drošāk. Pamatlietas, kas cilvēkam nepieciešamas, ir pārtika, apģērbs un mājoklis. Problēma ir tā, ka šīs pamatlītas nav nodrošinātas, kas arī rada nedrošības sajūtu. Lielākās problēmas rada pārtikas un mājokļa iegāde, jo trūkst naudas. Līdz ar to divas no trim pamatvajadzībām ir riska zonā, un cilvēks jūtas slikti. Zinu, laukos vairumam cilvēku ir grūti, pavisam bezcerīgi.

Kā mēs varam runāt par garīgām, valstiskām vērtībām, ja cilvēks nevar pat kārtīgi paēst?! Ātri izmaiņt esošo situāciju nevar, tam ir vajadzīgi vairāki gadi. Manuprāt, ar labklājības limeņa celšanos mēs varēsim runāt arī par garīgām vērtībām.

DDD: Par garīgajām vērtībām nav tik daudz jārunā, cik jāliek lietā valsts politikā. Bez tām tautas labklājības līmeni nav iespējams pacelt!

PARAKSTIES PAR LATVIJAS ZEMES NOSARGĀŠANU!

DDD: Kā cilvēkiem rīkoties, lai atbalstītu jūsu iniciatīvu par referenduma ierosināšanu, lai lemtu par aizliegumu tirgot ārzemniekiem Latvijas zemi?

Armands Krauze: Interneta portālā “**Manabalss.lv**”, izmantojot interneta banku, ir jānobalso par šo iniciatīvu ar nosaukumu “**Latvijas zeme Latvijas pilsoņiem**”. Cerēsim, ka Saeimas deputāti arī to atbalstīs un virzīs tālāk. No savas puses daru visu, lai par šo problēmu tiktu runāts. Protams, apzinot, ka viegli nebūs, jo ārvalstu investori un zemes īpašnieki, kas ir iecerējuši pārdot zemi ārzemniekiem, pretosies jebkādam aizliegumam.

DDD: Paldies par sarunu! Vēlu jums izdošanos un latviešiem veselo saprātu, lai neatdotu savu Tēvzemi ārzemniekiem.

*Intervēja
Liene Apine*

* Armands Krauze, aicinot parakstīties par iniciatīvu “Latvijas zeme Latvijas pilsoņiem”, rakstā: “Vēlos saglabāt Latvijas lauksaimniecības un meža zemi LR pilsoņu īpašumā un izbeigt tās iztirošanu ārzemniekiem un starptautiskajiem investīciju fondiem. Aicinu LR Saeimas deputātus izsludināt tautas nobalsošanu, lai noteiktu, ka Latvijā lauksaimniecības un meža zeme var piederēt tikai Latvijas pilsoņiem vai komersantiem, kas 100% pieder Latvijas pilsoņiem.”

Tuvojas 16. marts un joprojām aktuāla ir apgādā "Vieda" izdotā **Braiena Marka Riga** grāmata **"Žīdu karavīri Hitlera armijā: Līdz šim nepateiktais par nacistu rasu likumiem un žīdu izcelsmes karavīriem Vācijas bruņotajos spēkos"**, kurā dokumentāli pamatots, ka Hitlera varas laikā vērmahtā dienējuši vismaz 150 000 žīdu izcelsmes militārpersonu. Grāmata ir unikāls, uz faktiem balstīts pētījums un saņēmusi Viljama E.Kolbija Kara rakstnieku simpozija galveno balvu.

Braiens Marks Rigs ir filozofijas doktors, kara vēstures asociētais profesors Amerikas Militārajā Universitātē, ir dienējis Izraēlas armijā kā brīvprātīgais un ir ASV jūras kājnieku korpasa virsnieks. Tulkojuma latviešu valodā zinātniskais redaktors militārvēsturiskajos jautājumos ir Latvijas Kara muzeja Otrā pasaules kara nodaļas speciālists Valdis Kuzmins.

Piedāvājam dažus citātus no grāmatas:
"Dienzēl jau pirms nacisma uzplaukuma daudzi vācu žīdi bija diskriminējuši *Ostjuden* (Austrumu žīdus). Daudzi uzskatīja, ka nabadzīgie, kulturāli atpalikušie un "netīrie" *Ostjuden* meta ēnu uz parasti izglītoto un kulturālo vācu *Jeckes* reputāciju."

"Otrā pasaules kara laikā simtiem, ja ne tūkstošiem žīdu un desmitiem tūkstošu *Mischlinge* ne tikai dienēja vērmahtā, bet ieņēma dažus no augstākajiem amatiem. Katrs žīds, kurš Trešā reihe laikā dienēja vērmahtā vai SS, darīja to ar viltotiem dokumentiem. Viņu priekšniecība domāja, ka viņi ir ārieši."

"Hitlers droši vien zināja taisnību. Viņam bija personiska pieredze saskarsmē ar žīdiem, kas dienēja Vācijas armijā, un viņš Pirmā pasaules kara laikā saņēma I šķiras Dzelzs krustu, jo viņu tam izvirzīja žīds."

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam "DDD"

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2014

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 - 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA "Latgales druka"*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

"EURODZIMTBŪŠANA" JEB "MODERNĀ VERDZĪBA"

Turpinājums no 5. lpp.

Papua-Jaungvinejā vēl pirms kādiem 10 gadiem uzvarēto vienkārši apēda, kā nekā taču ienaidnieks – arī izpriecās – tā publiski izteicās bijušais cilvēkēdājs no Papua. Kristieši rīkoja masveida izpriecās – ragānu publisku dedzināšanu vai izcepšanu uz liela grilla restēm, kuru pavadīja mašu ovācijās.

Sodienas Latvijā jau pavisam civilizēti – šauj ar krāsainām bumbiņām (Paint Ball – peintbols). Labi, tas ir sports kā izpriecās, bet mums ir arī *demokrātiskais sports*. Kā nodrošināt sportu tautai, lai tā paliktu tizla un neapspriestu verdzības cēloņus, bet apspriestu vārtsarga uzvedību, kurš faktiski bija aizdomājies par kukuli un speciāli ielaidis bumbu vērtos (uzpirktās spēles un tiesneši)? Starp citu, sporta bizness ir viens no

derus" uz skrejceļa – tās gan būtu izpriecās skatītājiem!

KONKURENCE KĀ VARAS UN MANIPULĀCIJAS IEROCIS

Vēl viena svarīga lieta, kura organizē vergu pūli – tā ir konkurence, sociālistiskās-kapitālistiskās sacensības gars, uzvaras gars, citu pieveikšanas ļaunais uzvaras prieks, sapnis savu pretinieku redzēt "baltās čibiņās"... Visur sacensības!

Nepieciešams organizēt sacensības – zelta telu var aizstāt ar pjedestālu (pirmais, otrais, trešais, zelta, sudraba, bronzas, akmens, keramikas – medaļas, diplo-
lomi, kausi, kausiņi, ceļo-

"Burkāns – tās ir siltas vietniņas, augsti amati, dažādi bonusi un komandējumi; bet pātaga – padzīšanas drauds, izstumšana no saulītes un iestumšana ēnā, silē plānāka putra..."

netirākajiem biznesiem Pasaulē un faktiski pastāv kā tāds vergu biznesa paveids, kurā aproģozās milzu nauda. Bet iedomājieties, ja visi sāktu spēlēt futbolu – kas notiktu, ja katrā ciemā būtu fizikultūras (tautas sporta) laukumi? Tad jau veselā miesā būtu vesels gars! Bet vajag, lai pāris desmiti skraida ar vienu bumbu, savukārt pārējie sajūsmā auro kā paviānu bars.

Tāda ir demokrātija – katrs domā, ka, sēdēdams tribīnēs vai pie TV ekrāna, bezmaz ir iesitis tos vienīgos vērtus! Kad tu viņam saki, ka viņš ir sporta vergs, cilvēks ir aizvainots līdz sirds dziļumiem, jo tieši viņš taču ar savu pārdzīvojumu iesista to ripu vai bumbu vērtos!...

Pirms dažiem gadiem, kad arī parastiem skatītājiem vēl bija atļauts lietot alkoholu, tad dažu labu "sportotāju" no tribīnēm nešaus aizņemas, tik ļoti viņa verga dvēsele bija pārdzīvojusi sava sporta kluba zaudējumu vai uzvaru (nav svarīgi!), kurā arī visi sportisti kā vergi-gladiatori bija iepirkti dažādās zemēs, pat kontinentos (sporta vergi jau aizvien no Āfrikas tiek ievesti...). Jāteic, ka daži labi "sportotāji" jeb "sporta fani" jau pirms mača iepērk alkoholu, lai ar TV ekrānu varētu sadzert un norīt taukaino čipsu vai popkorna paku. Šobrīd kļuvušas populāras arī "sporta tel-
tis" ar lieliem ekrāniem, un rezultāti tiek mērīti izdzertā alus barelos (TV ziņa). Uzlikt šos "alus vē-

joši, nerūsējoši utt.), ieaudzīnāt cilvēku zemapziņā refleksi censties tikt hierarhijas augšgalā, paklupinot līdzskrējēju.

Konkurence, protams, ir riskants pasākums – kāds iedomāsies vēl piramīdā kārtotjumu mainīt. Bet vergturi zina, ka nav ko uztraukties, jo uzvarētājus var tūlīt pārpirkēt, tas ir, pārvērst par sporta vai cita veida funkcionāriem, kuriem vienmēr *atlec* sporta koruptīvā nauda. Un viņi atkal labi kalpos, bet tagad jau kā vagari. Vēl viens pjedestāla "uzpirkšanas" paņēmieni ir dot iespēju "nopelnīt" (vārda tiešajā nozīmē) vai dot iespēju dalīt medaļas un diplomus (tos var saražot pēc nepieciešamības).

SPĀRNU APGRIEŠANA MŪSU BĒRNIEM

"Saimnieks", protams, stāv arī aiz izglītības sistēmas. Modernās verdzības – varas saturēšanas stūrakmens – ir tautas tumsonības uzturēšana ar plānveida debilizācijas palīdzību. Tā ir izglītības un audzināšanas sistēma.

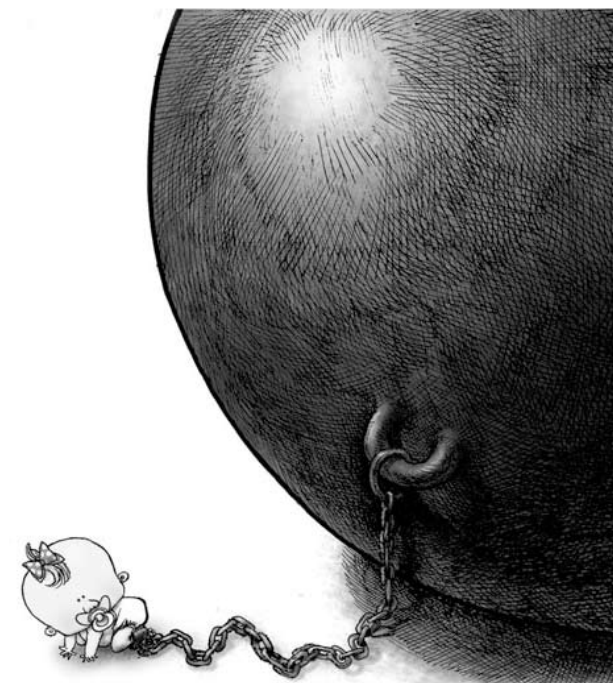
Par melu grāmatām, no kurām liek mācīties bērniem, esmu jau daudz rakstījis (Zintnieks, Nr. 340, 359-370), bet galvenais ir tas, ka mācīties tiek kaleidoskopiskas jeb fragmentāras zināšanas, kuras piesārņo apziņu. Kaleidoskopiskās jeb fragmentārās, jeb "šizofrēniskās" zināšanas noved pie

kaleidoskopiskā idiotisma, svešu tautu un personu mērķtiecīgas glorifikācijas, kuras faktiski bijušas mūsu tautas iznīcinātāji.

Labi ilustrējošs piemērs ir glītais Alsungas novada ceļvedis, kurā rakstīts: "Suitu novads ir bijis bieži apdzīvots, par ko liecina trīs pirmsvācu perioda pilskalni." "Viens no tiem esot bijis kuršu Dižgabalkalns." Un tā ir visa informācija.

skolās – visur, kur notiek zināšanu apgūšana, vergturiem arī svarīgi ir dzīvo sarunu, dzīvo mācīšanos aizstāt ar krustvārdu tabulu, matrici, punktiem, atzīmēm, ballēm. **Cilvēks pazūd matricē!** Visur valda Matrice.

Vergturi liek sijāt, šķirot cilvēkus pēc iegūto ballu (punktu, plusu-mīnusu) sistēmas, kur kā mīnu lauki ir izliktas punktu skai-

Mūsdienu verdzība

www.investors.com

Centrā tiek likts vācu periods, tas ir galvenais laika atskaites punkts. Protams, mums bija vācu okupācijas periods, bet mums bija arī kuršu Zelta laiki, Alsungas teritorija atradās kuršu Bandavas valstī, bet par to ne vārda – tikai "kaut kādi" pilskalni "mētājas". Alsungas centrā toties slejas Miķeļa baznīca, bet, pat ja mēs Ercenģeli Mihaēlu nosauksim par Miķeli, no tā jau nemainās okupantu krustnešu-kristiešu būtība, viņu sūtība, viņu varmācīgi uzspiestās vērtības un kultūrtrēģerisms.

Kaleidoskopiskās zināšanas var būt pat enciklopēdiskas, bet tās var likti lietā tikai krustvārdu miklu risināšanai un svešu ideju, kā arī personāliju propagandai telekonkursos – viktorinās. Šādas fragmentāras un dezorientētas zināšanas nevar likt lietā dzīvē – darbā, pārvaldē ne valsts, ne novada, ne uzņēmuma, pat ne savas sētas mērogā.

Izglītība, audzināšana un dzīves vide ir tās, kas veido vēsturisko apziņu. Patiesas zināšanas – tā ir vara! Kaleidoskopisko jeb fragmentāro zināšanu gūzma nekad neļauj saskatīt dzīvi kopumā, patiesās vērtībās, nedod iespēju orientēties dzīves telpā, neļauj realizēties Dieva dotai talantībai. Skolās, akadēmiskās skolās, arod-

tu robežas. Mūsu bērni kā naktstauriņi pa tumsu skrien uz karsto malduguni, noturēdami to par Dieva gaismu, un apdedzinās. Mūsu bērniem apgriež spārnus kā Ridzenes kanālmalas gulbjiem, lai viņu domas nelidotu tālāk par vergu sportu vai vēdera izpriecām un *praida* krāsainību.

Mūsu bērniem Dieva dotās talantības attīstību vergturi aizstāj ar ideju un cīņu par hierarhiskajām karjeras kāpnēm. Talantība tiek nomainīta ar karjeru, jo pēdējā ir kā suņa pavada, ar kuru vergturis rausta nabaga vergdvēseli.

Tautas gara centri – lauku bibliotēkas un novadpētniecības muzeji – tiem vajadzētu Gaismu izstārot, darboties kā bākām. Bet speciāli aplāpēt šīs bākugunis ir itin viegli, tīšuprāt *uzpildot tās ar vecām baterijām un dažādu okupantu slavinājumiem*. Sodienas Latvijā tautas Gaismas centri, tāpat kā fiziskās kultūras centri, ir spiesti darboties no siles pārkrituma principa un mērķtiecīgiem koloniāliem ESV maksājumiem Ja nekas nav pārbiris pāri, tad jāpaliek bešā – tad tiek piesaukts entuziasms un patriotisms, lai tie strādā.

Turpmāk vēl...